

Z ráje do ráje

**PODLE TOHO
VŠICHNI POZNAJÍ...**

Návrat domů - Země zaslíbená

Nová tolerance – její následky

Boží volný den

Náš osobní čas s Bohem

Přítel Bečuánců

Královské pozvání

Co je dnes ještě bezpečné?

NÁVRAT DOMŮ - ZEMĚ ZASLÍBENÁ NA DOSAH

OLDŘICH WAGENKNECHT

Území Zaslíbené země – Kanán je dodnes jedním z nejkrásnějších míst na světě. Poloha mírného subtropického podnebí, lemovaná nádherným mořem, to je místo, které Bůh vybral pro svůj vyvolený a milovaný národ. Bůh je ve svých darech štědrý a svým dětem dává v mnoha aspektech víc, než očekávají. Ani Abraham, Izák a Jákob netušili, jakými přednostmi Bohem darovaná země oplývá.

Ale problém nás lidí je v tom, že si mnohých, snadno nabytých darů nevážíme a považujeme je za samozřejmost. A tak nám Bůh dává příležitost poznat, že Jeho dary vůbec samozřejmostí nejsou. I dnes moudří rodiče vědí, že jejich děti si nejvíce váží toho, o co museli těžce zápasit. Ale to, co jim spadne do klína, je vždy na okraji jejich zájmu.

Proto je historie obydlování zaslíbené země tak zvláštní. Bůh svůj národ, dříve než mu daruje nádhernou zemi, připravuje pro toto obdarování mimořádně předivnými zkušenostmi, jejichž dějištěm je převážně Egypt, pohanská země, země šlechtických faraónů, země, která je doménou okultismu a spiritismu, země, kterou Bůh oslovuje svými ultimativními výzvami a posílá i soudy.

Zatímco Bohem vyvolený národ prožívá v Egyptě důležitou etapu svých dějin, ve kterých dozrává pro osídlení Zaslíbené země, Bůh poskytuje stávajícím obyvatelům Kanánu poslední příležitost a čas k tomu, aby buď změnili svůj zvrhlý způsob života, nebo aby svou perversností dovršili svůj osud, vedoucí k zániku (Gen. 15, 16). Na základě těchto pramenů vidíme, že Bůh i těmto národům dává šanci. V tomto případě, na rozdíl od jiných situací, Boží výzva nenachází pozitivní odezvu.

Na dlouhé pouti vyvoleného národa z ráje do ráje přicházíme k úseku dějin, ve kterých dochází k mnoha dramatickým zvratům. Nejprve jsme svědky toho, jak v rodině patriarchy Jákoba dojde k drastickému a nemilosrdnému jednání, kdy synové Jákobovi prodávají svého nenáviděného bratra Josefa do otroctví, pak se zatajeným dechem sledujeme, jak tento mladý muž získává Božím přiznáním i v tak těžké pozici otroka, postavení generálního manažera statku svého pána, který je vysoce postaveným mužem na pozici velitele faraónovy osobní gardy.

Další zvrat nastává tehdy, kdy se do Josefa zamiluje žena jeho majitele a pána, a z titulu spolumajitelky po něm, zpočátku mírně, později kategoricky požaduje milostnou odezvu. Josefova věrnost Božím principům vede k tomu, že tato žena u Josefa neuspěla. Další vývoj událostí svědčí o tom, že tato žena neunesla zhrzenou náklonnost a tak obvinila Josefa právě z toho, k čemu ho sváděla. A Josef, ač nevinný, je najednou ve vězení. A Bůh zdánlivě mlčí. Ale Písmo bez prodlení spěchá podat svědectví o tom, že i tam, v egyptském vězení, byl s ním Bůh.

Nelze přehlédnout, že na cestě z ráje do ráje je právě tato Boží přítomnost i v kritických okamžicích života tak charakteristická. Jak dlouho byl Josef ve vězení se z Písma nedovídáme. Ale určitě tam nebyl déle, než bylo nezbytně nutné proto, aby ve zdraví přežil další zvrat – z vězení přímo do úřadu premiéra. Tím začíná další etapa dějin nejen Egypta, ale také dějin Izraelského národa. Právě na základě tohoto scénáře se Jákobova rodina, včetně dalších generací dostává na 400 let do Egypta (Gen.15,13-14).

Zpočátku je Egyptané vítají jako preferovaný kmen, později z nich mají strach, protože na základě Božího zaslíbení a požehnání se rozmnožili ve velmi početný národ. A tak přichází další zvrat. Přichází nový egyptský vládce, který Izraelce deklaruje do pozice přistěhovaných vazalů, kteří se najednou stávají nevolníky. A aby se jejich počet dále nebezpečně nezvětšoval, nařizuje novorozeneckou chlapeckou genocidu.

Pobyt v hostitelské zemi se najednou stává pro Izraelity neúnosným. Ale protože se nacházejí v nesvobodném postavení, není jejich odchod z Egypta lidsky proveditelný. Izraelci volají k Hospodinu a Hospodin má řešení. V jedné rodině z pokolení Leviho se narodí chlapec, kterého se podaří zachránit od trestu smrti. Bůh sám bdí nad životem tohoto vyvoleného, který se stane Božím mluvčím a později vůdcem svého národa. Mojžíš jde k vládci Egypta, aby mu vyřídil Boží požadavek: „Faraóne, mluvím k tobě prostřednictvím muže, který stojí před tebou. Ten národ, který zotročuješ není tvým majetkem, jak se domníváš, ale mým dítětem. Dej těmto lidem svobodu a propusť je, aby šli cestou, kterou jim já, Hospodin, ukážu“.

To byl nečekaný útok na pýchu vládce, jehož moc byla dosud neomezená. Když jsem byl před několika lety v Egyptě a postavil se na úpatí jedné z pyramid, jejíž vrchol čněl do závratné výšky, uvědomil jsem si, jak ne-snadné rozhodování mají světovládci, kteří jsou zvyklí na to, že se všechno podřizuje jejich vůli.

Ale i k nim Bůh promlouvá, žel, že ne vždy úspěšně. Ani farao v době Mojžíšových nepochopil po dobrém, že se dostává do střetu zájmů s vládcem Nejvyšším.

Než to pochopil, jeho země byla přírodními pohromami úplně zdevastovaná. Až pod tlakem okolností farao nakonec dává svolení k tomu, aby Izraelité, jeho dlouholetí otroci, svobodně odešli.

Ale než se tak stalo, prožili všichni v Egyptě něco, na co nelze zapomenout. Tu noc před odchodem si všichni Izraelité připomínají dodnes, je to noc, která dostala název Veliká. A mají k tomu vážný důvod. Bůh jim v této tak závažné chvíli, kdy jejich srdce byla obzvláště vnímavá, vtisknul do mysli neobyčejný zážitek; zabití mladého beránka, kterého každá hebrejská rodina chovala pět dní doma. Po pěti dnech, kdy je nadlidské takové milé zvířátko zabít, natož pak jíst jeho maso, to měli Izraelité udělat. Bůh tak v tento zvláštní okamžik přivádí bývalé otroky k přemýšlení nad tím, jak zvláštní záchranné prostředky jim dává, když právě krev tohoto beránka na dveřích je uchrání před andělem Zhoubcem, který kvůli pyšnému vládci Egypta likviduje všechny prvorozené chlapce v zemi jejich zotročovatелů. Mezi Izraelity zavládla posvátná bázeň.

Na tento den, den vyjití z egyptského otroctví pak Izraelité vzpomínali a vzpomínají po celou dobu své existence. Stal se hlavním svátkem izraelského národa, svátkem který sám Pán Ježíš naplnil svou smrtí a otevřel tak dějiny Nové smlouvy, ve které může každý člověk, bez ohledu na to, z kterého národa pochází, nalézt své osvobození z otroctví hříchu na svobodu. Z pohledu cesty z ráje do ráje je to největší událost, která se na naší planetě stala. ■

Impressum

Nezávislý časopis »Z ráje do ráje« sleduje čistě misijní účel. Vychází šestkrát za rok. Cena jednotlivého výtisku je 30 Kč plus poštovné. Redakce a případní spolupracovníci pracují bez nároku na odměnu. Rádi bychom zasílali časopis na sběrné adresy, snížíme tím náklady na poštovné a uspoříme spoustu práce. Máte-li zájem, můžete si časopis objednat a předplatit na celý rok na adrese redakce. Pokud se vám časopis líbí, nabídněte ho sousedům, známým a spolupracovníkům. Mnozí z nich jistě o radostné zvěsti ještě neslyšeli.

Redakce:

Jaroslav Juřica
Ivana Trunečková

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství Jurica Marcela – Ráj
Lubenská 630
739 11 Frýdlant n/Ostr.
E-mail: jaromar66@t-online.de
Tel/Fax: 0049 8024-473152
IČ: 732 32 785
Reg. značka Ministerstva kultury MK ČR E 15637
ISSN 1801-0059

Bankovní spojení:

Komerční banka Frýdlant n.O.
Číslo účtu: 86-5795310207/0100
Var. Symbol: 2005; Konst. Symbol: 308
IBAN: CZ660100000865795310207
BIC: KOMBCZPP

Layout: video-musik.de

obsah

2	Návrat domů - Země zaslíbená
na dosah
Oldřich Wagenknecht	úvodník
4	Podle toho všichni poznají ...
Tom Waters	téma
8	Náš osobní čas s Bohem 3. díl
Samuele Bacchiocchi	společenství s Ježíšem
12	Přítel Bečuánců
pravdivý příběh pro děti i dospělé	dětem
13/16	Perličky	
14	Nová tolerance – její následky 2. díl
Jaroslav Juřica	série
15	Drobnosti	
17	Boží volný den
Tomáš Kábrt	čtvrté přikázání
18	Začátky papežství
Jaroslav Juřica	biblická věda
20	Královské pozvání
Ján Kovačík	Ježíš přichází!
23	Co je dnes ještě bezpečné?
Jaroslav Juřica	naším čtenářům

»Tehdy Hospodin Abramovi řekl: „Bud' si jist, že tví potomci budou přistěhovalci v zemi, jež nebude jejich; tam budou zotročeni a utiskováni po čtyři sta let.“«

1M 15,13

»Právě toho dne, kdy uplynulo 430 let, vyšly všechny Hospodinovy zástupy z egyptské země.«

2M 12,41

PODLE TOHO VŠICHNI POZNAJÍ...

TOM WATERS

Víme, jak ten verš pokračuje? Ježíš nám představuje život víry s vyhlídkou, že naše spojení s Ním bude pro všechny lidi viditelné. Podle toho všichni poznají...! Podle čeho? – „když budete mít lásku jedni k druhým“ (Jan 13,35)

Podle způsobu, jakým komunikujeme s lidmi, pro které tady jsme, poznají, že tato láska nevyvěrá z nás samých, ale má jiný původ. Podle toho poznají naše spojení s Ježíšem i tehdy, když nejsou křesťané. Tuto lásku ale satan úmyslně zkreslil. Představuje ji tak změněnou, že mnoho lidí si zamění lásku za přílišnou volnost. Také v církvích a ve sborech vládne taková představa: „Přijď takový jaký jsi, zůstaň takový jaký jsi a jdi do nebe takový jaký jsi!“ K tomu se ještě připojí zdánlivá láska, která je ovšem aktivní jen dokud jde všechno podle našich představ a podmínek. Pokud nás někdo zraní, tak zdánlivá láska rychle mizí.

Pravá láska

O lásce, která nás vede ke spojení s Ježíšem jasně hovoří 1Kor 13. kapitola. Pavel popisuje lásku jako trpělivou, přátelskou, dobrotivou, která nezávidí, není všetečná, nenadýmá se, nehledá svých věcí, neobmýšlí zlého, věcí, neraduje se z nepravostí a spolu se raduje v pravdě. Všechno snáší, všemu věří, všeho se naděje, všechno trpělivě čeká, nikdy nepomine. Měříme se touto láskou? Jací jsme?

Foto: Comstock

Alane a já jsme se ještě před svatbou rozhodli, že od prvního dne našeho manželství budeme denně číst 1Kor 13. kapitolu. Měli jsme knihu s 30 různými verzemi této kapitoly, a tak jsme opravdu začali již o svatební noci číst první z nich. Měl jsem dokonce jednu verzi napsanou svými slovy a tu jsem daroval své nevěště. Vše se zdálo tak krásné. V týdně líbánky jsme se společně těšili ze čtení kapitoly o lásce, bez nejmenšího tušení, že se nám tento způsob lásky vytratí. Když skončil týden líbánky a nastal stres všedních dnů, zjistili jsme, že na naší verzi lásky je něco špatného. Netrvalo dlouho a poznali jsme, jak je nesmyslné o lásce jenom číst: jak je shovívavá, nejde svými cestami, nenechá se vyprovokovat, všechno snáší a na nic zlého nemyslí.

Ještě jsme nepochopili, že nejtěžší boj s vlastním JÁ spočívá v jeho odevzdání se Bohu. Měli jsme dobré úmysly a naše lidská láska nebyla určitě menší než u jiných lidí. Ale potřebovali jsme sílu z vnějšku, aby se nebeský způsob lásky projevil v našem životě. Chyběl nám pohled na skutečné pochody v našem srdci, když bylo například zklamáno naše JÁ. Scházely nám nástroje, se kterými bychom mohli krok za krokem následovat Boha. Jsem tak vděčný, že jsme se nevzdali a že Bůh se nevzdal nás. Není to jednoduchý proces, učit se milovat v manželství stále víc a naučit se vztahům k jiným lidem.

Když Ježíš řekl: „Podle toho poznají všichni, že jste moji učedníci.“ (Jan 13,35), měl na mysli to, že každý křesťan, nebo i nevěrec pozná, že člověk může doopravdy milovat jen tehdy, když se plně odevzdá Bohu. Poznává, že reakce Božích dětí nejsou naučené nebo uměle vyvolané. Ví, že nejde o to, abychom v sobě dokázali se zařatými zuby potlačit zlost.

Znamená to, že někdy, ve zvláštním okamžiku svého křesťanského života, zázračně dostaneme darem lásku podobnou lásce Kristově? Znamená to, že máme ze sebe vydat to nejlepší a neprokazovat nic než lásku? Ne! Naučit se způsobu lásky z 1Kor 13 se dá stejně, jako se lze naučit jiným charakterovým vlastnostem. Skrze problémy a setkávání se za různých okolností jsme ustavičně obrušováni, testováni a uschopňováni vydávat světlo. Často nepoznáme, že máme nedostatek hluboké lásky, protože okolnosti v nás dosud neprobudily žádnou hlubší potřebu této lásky. Uvedme si příklad:

Jak se vyrovnat s pomluvami

Jeden člověk mě obvinil, že jsem ho před několika lety při nákupu nemovitosti obelhal. Tvrdil, že jsem zodpovědný za celou řadu věcí, které ho poškodily. Chtěl jsem si všechno důkladně promyslet a zůstat taktický. Také jsem chtěl lépe pochopit, co to znamená milovat někoho, kdo se na mne rozzlobil a nebyl přístupný rozumnému vysvětlení. Když jsem se v této situaci

zorientoval, okamžitě jsem poznal, že tady bude moje láska vystavena zkoušce. Podle toho, nakolik jsem byl ochoten jednat podle Boží vůle, mi Bůh daroval více lásky. Nakonec jsem viděl, že tato láska je mnohem silnější a zcela jiná než ta, kterou jsem byl schopen dát já. Připadalo mi ale mnohem snazší milovat člověka, který se nepovažoval za křesťana. Neočekával jsem od něho slušné jednání, a proto jsem nebyl zklamán. Bylo to pro mne také lehčí i proto, že jsem se nesnažil mu odporovat, což ode mne nevyžadovalo potlačení boje s pocity, které vznikají při sebezapírání.

Co se s námi děje, když dojde k nedorozumění s partnerem, dětmi, rodiči, nebo přáteli a jsme křivě obviněni nebo pomlouváni? Co uděláme, když nás zraní někdo, o koho se staráme a kterého velmi milujeme? Co když si lidé jinak vykládají naše slova a myšlenky a obviňují nás z něčeho, co je úplně jinak? Naše přirozená reakce může znít: „Proč já vlastně potřebuji nepřátele, když se tak projevují moji přátelé?“

Vzpomněl jsem si na den, kdy jsme prožili podobnou zkušenost. Vyvolala v nás takovou záplavu emocí, že nám bylo doslova špatně. Děle než půl hodiny jsme byli pod palbou slov, která se dala jen těžko strávit. Něco bylo pravda, něco bylo špatně pochopeno, a představy o některých věcech se rozcházely. Při vzpomínce ne tento zážitek je nám těžko. Později nám řekli, že jsme to brali příliš osobně.

Tímto zážitkem nechci vzbudit soucit. Má to být spíše příklad toho, že je jednodušší ukázat lásku nevěřícím lidem, než projevit lásku v situaci, ve které je konec nedorozumění v nedohlednu a nezáleží na tom, jak moc se snažíme.

Tyto situace mne nejen přitahovaly, ale přímo mě popoháněly k tomu, abych uznal, jak moc potřebuji cele se spolehnout na svého Spasitele. Ukázaly mi, že potřebuji daleko více Boží lásky. Více, než jsem si dovedl představit. Tímto zážitkem mi Bůh ukázal, že ve mně žije velmi silný element, který musím potlačit a nahradit Boží láskou. Tento objev nemůžeme ignorovat. To je to nejtěžší, ale zároveň nejkrásnější ve vztahu k našemu Pánu.

Vícekrát jsme se již spálili, a to nás vylekalo, což je lidské. Couvli jsme a děláme všechno, aby se stejná situace neopakovala. Nechceme být zranitelní a bojíme se rizika, abychom se znovu nedostali do nedorozumění a pomluv. Bůh nás ale ve své milosti povzbuzuje následujícími slovy: „Nemůžeme si dovolit, abychom se zlobili na domnělou či skutečnou nepravost, která je nám připisována.“ (Ministry of Healing 485; Der Weg zur Gesundheit 381)

To znamená, že nemám žádnou omluvu, když přechovávám v srdci negativní pocity vůči někomu, kdo mi učinil bezpráví. A to i tehdy, když mám stoprocentní pravdu a on je v nepravu! Uvedený citát praví: „Já je náš nepřítel, kterého se musíme nejvíce obávat.“

Jednota s Ježíšem

Pokud jsme s Ježíšem zajedno a máme společenství s Jeho Duchem, pak nám nemůže vadit to, co si jiní o nás myslí, mluví nebo co nám působí. Když jiné obviňujeme, podezíráme a cítíme se zraněni kvůli domnělému či skutečnému nepravu, které nám bylo připsáno, pak to jasně znamená, že nejsme s Ježíšem zajedno.

Proč je mnohdy tak těžké tuto jednotu s Ježíšem prožívat v praxi? Důvodem je to, že často bezmyšlenkovitě sklouzneme ke svému starému způsobu: „Dělám to, co chci.“ Možná, že jsme nezažili stav, který by nám dal poznat svoji závislost na Ježíši. Možná, že hned neodhalíme své JÁ kvůli určitým okolnostem, a to nás vede ke ztrátě bdělosti. Jak rychle se pak zmobilizuje naše aktivita, když se dostaneme do pokušení!

Představme si rozhovor s přítelem nebo rodinným příslušníkem.

Jestliže jeden nebo druhý přenechá vedení svému JÁ, pak dojde k nedorozumění a citovému poranění. Nutí nás to dávat vinu druhému a ukazovat na něj prstem. Pak se divíme, proč se tak s námi jedná. Jinými slovy klademe odpovědnost na druhého a měříme jej jeho mírou. Přitom nevidíme, že on je stejně slabý a potřebuje povzbuzení tak jako my. Problém se ještě přirostí, když protějšek tvrdí, že je věřící a duchovně založený. Je opravdu nutné to někomu říkat? Takové situace nejsou jednoduché a ukazují nám, jak potřebujeme Boží lásku.

Skutečnost je taková, že se satan pokouší vytvořit situaci, v níž se rozbíjí přátelství, manželství a rodiny, boří se jednota a mizí nejdůležitější znamení, po kterém se poznávají křesťané. „...jestliže mají lásku navzájem.“

Snad jste ještě nezažili nepochopení nebo falešné obvinění přítelem, sestrou nebo bratrem. Zato ale zakoušíte neporozumění od manželského protějšku, příbuzného nebo člena církve. A pravděpodobně cítíš to, že bez Boží lásky nemůžeme být připraveni pro nebesa. Satan se směje našim slabostem a chce nám namluvit, že nebes (království Božího) nedosáhneme. To je ale jen lež „žalobníka našich bratří.“ *Zjevení Janovo 12,10: „A uslyšel jsem hlas veliký, řkoucí na nebi: Nyní stalo se spasení, a moc, i království Boha našeho, a moc Krista jeho; nebo svržen jest žalobník bratří našich, kterýž žaloval na ně před obličejem Boha našeho dnem i nocí.“*

Vykoupení

Vraťme se zpátky k řešení, které je obsaženo v nadpisu této kapitoly. Pro lepší představu si povšimněme následujících slov:

IPetr 3,8-9: „A tak sumou, všickni buďte jednomyslní, jedni druhých bíd čitelní, bratrstva milovníci, milosrdní, dobrotiví, neodplacující zlého za zlé, ani zlořečenství

za zlořečenství, ale raději dobrořečíte, vědouce, že jste k tomu povoláni, abyste požehnání dědičně obdrželi.“

Proto potřebujeme:

Naslouchat: Náзору druhého potřebujeme skutečně ochotně naslouchat a to i tehdy, když ten druhý není právě zdvořilý a nebere na nikoho ohled. Jakub 1,11 nám radí být „rychlý ke slyšení“. Pokusme se slyšet skrze naše svědomí, co nám chce Duch říci! „Pomalý k mluvení“. Neodpovídej druhému příliš rychle, to vše ještě zhoršuje! „Pomalý k hněvu“. Je úplně jedno, jestli máme pravdu nebo ne, zloba a zklamání nenechají nikdy působit Boží spravedlnost. Jsou pískem v soukolí.

Vyznat a litovat: Potom, co jsme dobře naslouchali, mějme ochotu k vyznání se a lítosti i tehdy, když ten druhý do nás promítá své vlastní chyby a slabosti. Pro nás platí doporučení: „Když jsi udělal jednu chybu a ten druhý dvacet, vyznej tuto jedinou tak, jako by jsi byl hlavním viníkem.“ (*Our High Calling*, 370; *Riview and Herald* – 16.12.1884)

Jestliže tím chceme dosáhnout, aby druhý přiznal své chyby, Bůh nám nepožehná. Mé vyznání se musí jasně vztahovat na mé chyby a na můj podíl trápení.

Odpuštění: Nabídnout smíření a také je skutečně poskytnout i tehdy, když ten druhý o to neprosil, to je podstatné. Přirozeně by bylo ideální, kdyby obě strany prosily o odpuštění, ale na tom nemůže záviset můj vnitřní klid. Pravé odpuštění, tak jako všechny ostatní kroky, vyžadují vnitřní sílu i sílu shůry, která v nás bude působit. Nic z toho nedosáhneme dobrými úmysly, pocity nebo snažením.

Ř 1,17: „Nebo spravedlnost Boží zjevuje se skrze ně z víry u víry, jakož psáno jest: Spravedlivý pak z víry živ bude.“

Pravou víru v akci nám tedy přinese síla, kterou si vyprosíme od Ježíše.

Dokončit své myšlenky: Tento krok můžeme umístit na začátek, doprostřed či na konec řešení problému. Ve 2 Kor 10,5 Pavel popisuje, jak je důležité „uvádět všelikou myšlenku do Kristova poslušnosti“. Proč je rozhodující podříditi každou svoji myšlenku závislosti na Ježíši? Zamysleme se krátce nad tím!

Uveďme příklad. Jak by to bylo s následujícím cvičením? Třeba přemýšlíme nad někým, s nímž momentálně nežijeme plně v míru nebo nad někým, koho jsme nepochopili, nebo nám ho někdo nepěkně představil. Co se stane? Pokud Boží milost nevede vaše myšlenky, z perspektivy svého JÁ, přidružují se nelibé pocity a to hlavně tehdy, když je situace obzvlášť složitá a v dohledu není brzké vyřešení. Pociťujeme i strach, bolest, zklamání, zlost, vztek nebo hořkost. Pak následuje tělesná reakce: nechut, nevolnost, vysoký krevní tlak a silné vnitřní napětí.

Jak je vidět, myšlenky jsou úzce spojeny s pocity. Společně odkrývají, jací jsme ve skutečnosti a to bez ohledu na naše

křesťanské vyznání. „*Jsou-li špatné naše myšlenky, pak jsou také špatné naše pocity. Myšlenky a pocity tvoří náš morální charakter.*“ (Maranatha 214. Message to Young People 92). Vidíš to, jak rychle mohou naše myšlenky udusit křehkou rostlinu lásky a jak důležité je následovat Ducha svatého, když nás předem varuje před nějakou myšlenkou a ukazuje nám, kam vede?

Jak může růst láska?

Zjistil jsem, že je velmi důležité prosit Boha, aby mě ihned varoval, když se mé myšlenky chtějí znovu oprostit od mé odevzdanosti a závislosti na Ježíši a změnit se v nepěkné charakterové vlastnosti. Jestli jste jako já, tak jste již pravděpodobně poznali, že se musíte velmi často bránit proti určitým myšlenkám a zahánět je. Nenechej se tím zmalomyslnět, ale následuj vždy Ducha Božího. Jeho milost je dostatečně veliká. Když se rozhodneme nechat Krista u řízení, dá nám svou Boží sílu. Pak špatné myšlenky ztratí svou moc, protože v srdci nenajdou žádnou odezvu.

Občas nenajdete u ostatních porozumění nebo budete stát ve falešném světle. Mnohdy se vám bude zdát, že vždy jen vy ustupujete. Pak mějte na mysli, že na nedorozumění můžete odpovědět smírem! Podejte svou ruku i tehdy, když bude bita! Pak láska k bližním nebude připadat těžká. Budete svobodní: „*A Boží pokoj, který převyšuje všechnen rozum, ...*“ (Filip. 4,7). Tuto svobodu dostaneme jen tehdy, když situaci ochotně a plně odevzdáme do Božích rukou. Nezáleží na tom, jak těžké to pro nás bude. Nasměrujme svoje modlitby a myšlenky na nebeskou lásku a nechejme ji na sebe působit. Dovolme Bohu, aby nám ukázal, že nenajdeme klid, dokud nespoutáme své JÁ. (The Disere of Ages 336)

Až jednou uplatníte toto řešení, tak poznáte, že všechno běží hladce a vy v tom vlastně nehrajete žádnou roli! Pak bude nastolen klid. Pokoj dosáhneme tím, že se najdeme v Ježíši a ne tím, že jsme vyřešili mezilidské

ské vztahy. Náš klid závisí na tom, jak úzce následujeme Ducha svatého v situacích, které nás psychicky zatěžují.

Při čtení této kapitoly vás Duch svatý zřejmě upozornil na několik lidí, a na některé problémy a nepochopení, které vám kradou mír a klid, jenž vám může darovat jen Ježíš. Prosím, aby vám Duch svatý pomohl tak, jako pomohl mně vše měřit Golgathou. Měj bolest, těžkosti i scházející ochotu Ježíšovou zkušeností na Golgathě, když zoufale touží po jiné možnosti než pít kalich, který byl v jeho třesoucí se ruce! Byl v opovržení, utlačený a umučený k smrti a přece neotevřel ústa. „*Izaiáš 53,3-7: „Nejpohrdanější zajisté a nejopovrženější byl z lidí, muž bolestí, a kterýž zkusil nemocí, a jako ukřívající tvář svou; nejpohrdanější, pročez jsme ho za nic nevážili. Ješto tě on nemoci naše vzal, a bolesti naše vlastní on nesl, my však domnívali jsme se, že jest raněn, a ubit od Boha, i strápen. On pak raněn jest pro přestoupení naše, potřín pro nepravosti naše; kázeň pokoje našeho na něj vzložena, a zsinlostí jeho lékařství nám způsobeno. Všickni my jako ovce zbloudili jsme, jeden každý na cestu svou obrátili jsme se, a Hospodin uvalil na něj nepravosti všech nás. Pokutován jest i strápen, však neotevřel úst svých. Jako beránek k zabiti veden byl, a jako ovce před těmi, kdož ji stříhou, oněměl, aniž otevřel úst svých.*“

Milý čtenáři, kdo se vzdá všeho bez výhrad a přijme všechno, co Ježíš chce dát, smí zakusit lásku, kterou má Ježíš pro něj připravenou. Vnitřní klid můžeme dostat jen od Ježíše skrze plné odevzdání se a důvěru v Něho. Pak budeme ty i já schopni milovat druhé, zcela se jim oddat tak, jako Ježíš miloval nás a cele se za nás obětoval. Buďme k sobě navzájem milosrdní, dokud se takové lásce nenaučíme. On nás také miluje, i když Mu mnohdy nerozumíme, zrazujeme Ho a dokonce znovu křížujeme. Bože, pomoz nám zakusit navzájem tento způsob lásky! Také o nás platí: „*Po tom každého poznáte.*“ ■

1.Korintským, 13.kapitola

Bible Kralická (1613):

1. Bych jazyky lidskými mluvil i andělskými, a lásky kdybych neměl, učiněn jsem mёд zvučící aneb zvonec znějící.
2. A bychť měl prorocťví, a povědom byl všelikého tajemství i všelikého umění, a kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenášel, lásky pak kdybych neměl, nic nejsem.
3. A kdybych vynaložil na pokrmý všecken statek svůj, a bych vydal tělo své k spálení, a lásky bych neměl, nic mi to neprospívá.
4. Láska trpělivá jest, dobrotivá jest, láska nezávidí, láska není všetečná, nenadýmá se.
5. V nic neslušného se nevydává, nehledá svých věcí, nezpouží se, neobmýšlí zlého.
6. Neraduje se z nepravosti, ale spolu raduje se pravdě.
7. Všecko snáší, všemu věří, všeho se naděje, všeho trpělivě čeká.
8. Láska nikdy nevypadá, ješto buď že prorocťví jsou, ta přestanou, buď jazykové, ti utichnou, buď učení, to v nic přijde.
9. Z částky zajisté poznáváme, a z částky prorokujeme.
10. Ale jakž by přišlo dokonalé, tehdyť to, což jest z částky, vyhlazeno bude.
11. Dokudž jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě, myslii jsem jako dítě, smýšlel jsem jako dítě, ale když jsem muž, opustil jsem dětinské věci.
12. Nyní zajisté vidíme v zrcadle [a] skrze podobenství, ale tehdáž tváří v tvář. Nyní poznávám z částky, ale tehdy poznám, tak jakž i známostí obdařen budu.
13. Nyní pak zůstává víra, naděje, láska, to tré, ale největší z nich [jesti] láska.

společenství s Ježíšem
pokračování

Náš osobní ČAS S BOHEM

**SAMUELE
BACCHIOCCHI,
PH. D.**

Profesor teologie v důchodě,
Andrews University

Z ráje
do ráje 1 2006

3. MODLITBA V PRAXI

Doposud jsme se zabývali biblickým pohledem na modlitbu, jako na komunikaci s Bohem skrze přímmluvu Pána Ježíše a skrze přebývání Ducha svatého v nás. Viděli jsme, jakou úlohu v našem modlitebním životě má Bůh, Kristus a Duch svatý. Nyní je důležité přejít od teologie ke skutečnému praktikování modlitby.

V dnešní době existuje tendence vysvětlovat modlitbu obecně, ale málo pozornosti je věnováno praktickým instrukcím, které se zabývají tím, jak se modlit. Poslední část tohoto článku se bude věnovat konkrétnímu praktikování modlitby.

Důvody k modlitbě. Proč bychom se měli modlit, když Bůh zná všechny naše potřeby, aniž bychom Mu je museli sdělovat? Tato otázka naznačuje, že důvod k modlení není v tom, informovat Boha o našich potřebách, aby mohl rychle zasáhnout. Tento pohled redukuje modlitbu na sobecké zájmy a ignoruje skutečné důvody k modlení.

Nemodlíme se, abychom přemluvili Boha, protože jsme Božími přáteli. Máme ve zvyku udělat si čas na své přátele, abychom s nimi mohli být a mluvit, ne proto, že jsou pro nás užiteční, ale protože je oceňujeme, radujeme se z jejich přítomnosti a nacházíme naplnění v jejich společenství a ze vzájemných vztahů. Totéž platí i o našem vztahu s Bohem.

Ježíš řekl: „*Vy přátelé moji jste, učiníte-li to, což já prikazuji vám. Nebudu vás více nazývat služebníky, nebo služebník neví, co by činil Pán jeho. Ale vás jsem nazval přátely, nebo všechno což jsem koli slyšel od Otce svého, oznámil jsem vám.*“ (J 15,14-15 -BK).

„*Vy přátelé moji jste.*“ Může být něco nádhernějšího než mít Krista za svého přítele? Jak potěšující je vědět, že Kristus je naším přítelem, kterému můžeme důvěřovat, se kterým můžeme otevřeně mluvit, a kterému můžeme svěřit tajné touhy, ambice, a problémy svých srdcí! Jak radostné je vědět, že nás miluje i přes naše slabosti, že bude s námi i když se celý svět postaví proti nám, že nás nikdy neopustí. Tyto jistoty nám dávají důvody k udržování a prohlubování našeho společenství s Kristem skrze modlitbu.

Žalmista ze srdce oceňuje své přátelství s Bohem, těmito slovy: „*Kohož bych měl na nebi? A mimo tebe v žádném líbosti nemám na zemi. Ač tělo i srdce mé hyne, skála srdce mého, a díl můj Bůh jest na věky*“ (Ž 73,25-26). Když my, tak jako žalmista, částečně pochopíme Boží nekonečnou a nezměřitelnou lásku k nám, nemůžeme jinak, než se k němu modlit, protože cítíme potřebu Jeho lásky, společenství, starostlivosti a vedení.

V knize o modlitbě shrnuje M. L. Andreasen hlavní důvody proč se modlíme těmito slovy: „Modlíme se, protože milujeme Toho, který nejdříve miloval nás, a

protože u Něho nacházíme uspokojení pro svou duši, které nenajdeme nikde jinde. Nemodlíme se, abychom získali to, co chceme, ale abychom zjistili, co On chce. Nemodlíme se, abychom Ho přesvědčili, ale abychom my byli přesvědčeni. Nemodlíme se, aby On změnil plány, které s námi má, ale aby nám pomohl ochotně je přijmout. Nemodlíme se v první řadě proto, abychom se vyhnuli bolesti, ale o sílu ji snášet. Nemodlíme se, abychom byli vzati z tohoto světa, ale abychom byli na tomto světě Jemu věrni. Nemodlíme se, abychom se vyhnuli těžkostem a zkouškám, ale o trpělivost je snášet. Nemodlíme se, abychom se vyhnuli práci, ale o moudrost jak ji dělat a dělat ji dobře. V první řadě se modlíme, protože milujeme Toho, který miloval nás, protože oceňujeme Jeho společenství a společenství věřících.“ (13)

Zamyšlení nad Božím Slovem a modlitba přináší do našeho napětím naplněného a nepokojného života klid a rovnováhu. Vzhledem k našemu uspěchanému životu, potřebujeme čas ke ztišení se. Protože jsme neustále vystaveni stále většímu množství informací, které jsou nám prostřednictvím médií nabízeny, potřebujeme čas k pohledu na krásu zjevené Boží pravdy. Protože žijeme v materialistickém světě, ve kterém hmotné věci převládají v našich životech, potřebujeme čas, ve kterém můžeme zapomenout na tento materiální svět a prožít Boží mír, pro který jsme byli stvořeni. Dnes, více než kdy před tím, potřebujeme zamyšlení nad Božím Slovem a modlitby, které přinesou rovnováhu do našeho života.

Modlitba jako dávání a přijímání. Modlitba je společenství s Bohem, ve kterém má místo jak dávání, tak přijímání. Darující aspekt modlitby je vyjádřen především skrze chválení Boha, díkuvzdání a skrze odevzdání sama sebe Bohu. Svoji chválu vzdáváme Bohu tím, že uznáváme Jeho velkou majestátnost a slávu. Své poděkování vyjadřujeme Bohu tím, že vděčně přijímáme Jeho dar života, starostlivost a spasení. Sami sebe nabízíme Bohu tím, že se mu předkládáme jako živoucí oběť, svatá a jemu přijatelná (Ř 12,1). Toho nedosáhneme tím, že svoje těla umístíme na oltář, aby byla obětována, ale tím, že nabízíme Bohu, tak jak to Pavel vyjádřil, svojí „duchovní bohoslužbu“. Řecký termín pro „duchovní“ je logiken, což doslova znamená logicky, racionálně, inteligentně. To znamená, že naše bohoslužba a modlitby musí zahrnovat naše myšlení a musí se týkat naší celé bytosti.

Přijímající aspekt modlitby prožijeme, když otevřeme dveře svých srdcí, abychom přijali Pána samotného, nejen Jeho dary. Naším předním zájmem na modlitbě by mělo být, abychom byli schopni přijmout Krista, prožít vědomí Jeho přítomnosti, mír a vedení ve svých životech. Jakmile přijímáme Krista, Můžeme s radostí a správně přijmout Jeho dary.

Jeho dary jsou určeny k uspokojení našich, jak duchovních, tak materiálních potřeb. Duchovně, skrze modlitbu nás Kristus vede a nám dává sílu. Vede nás k tomu, abychom porozuměli čím jsme a kým Bůh očekává, že budeme. Posiluje nás skrze svého Ducha svatého, tak abychom se stali tím, čím nás chce mít. Materiálně, skrze modlitbu, Kristus uspokojuje naše denní potřeby.

To, co Bohu v modlitbě dáváme, to také dostáváme, protože jakmile vzdáváme Bohu chválu, jsme schopni přijímat, takže můžeme přijmout Jeho samotného a Jeho dary. Takto je modlitba dáváním a přijímáním.

Učit se modlit. Skutečnost, že máme vrozenou, spontánní tendenci se modlit, nevylučuje potřebu se tomu učit. Chůze je lidskou přirozeností, a přesto se učíme chodit cvikem a pomocí druhých. Řeč je také lidským bytostem přirozená, a přesto se všichni učíme, jak se jasně a správně vyjadřovat.

Na rozdíl od chození, v čemž většina lidí dosáhne stejné úrovně, schopnost řeči se od člověka k člověku velmi liší. Někteří lidé mají problémy dát dvě slova dohromady, zatím co jiní dokáží formulovat ty nejabstraktnější myšlenky s jasností a přesností. Komunikační schopnosti jsou většinou naučené. Jsou získány čtením, posloucháním, psaním a cvikem.

Totéž se vztahuje i na modlitbu. Ačkoliv se pro většinu lidí jedná o přirozenou tendenci, pokud se nebudeme učit modlit se, zůstanou naše modlitby elementární a nezralé. Někdy se setkáváme s lidmi, kteří nikdy ve svém modlitebním životě nerostli. Mohou být vysokoškolsky vzdělání, ale modlí se stejně jako kdysi, na klíně svých matek. Jak rosteme zanecháváme dětské způsoby (1 K 13,11). To se vztahuje také na modlitbu.

Učení praxí. Některé dovednosti mohou být získány téměř výhradně cvikem: jízda na kole, řízení auta, plavání, psaní na stroji. Totéž platí především o modlitbě. Teoretickým principům modlitby se můžeme naučit z Písma a z náboženských knih, ale naučit se komunikovat s Bohem můžeme jen tak, že si v našem každodenním životě uděláme čas na modlitbu.

Naučit se správně modlit můžeme nejen sami, ale také s druhými. Mnozí z nás se učili poprvé modlit se svými rodiči. Později jsme se učili modlit se svými spoluvěřícími. Když pozorně nasloucháme upřímné a dobře strukturované modlitbě svého spoluvěřícího, který se už roky učí komunikovat s Bohem na modlitbě, může to být pro nás velkým přínosem a můžeme se naučit, jak zlepšit svoje modlitby.

Především se můžeme naučit modlit od Pána Ježíše, který nám nejen dal vzor modlitby Otčenáš, ale také příklad stálého modlitebního života. Můžeme se naučit modlit se tím, že budeme pozorní a budeme reagovat na vliv Ducha svatého ve svých srdcích. Tak, jak Kristus učil

své učedníky modlit se, když jim dal vzor modlitby, tak Duch svatý nás učí modlit se tak, že nám dává jak touhu se modlit, tak také obsah našich modliteb (Ř 8,26).

Čas k modlitbě. Bible nás vyzývá, „*Neustále se modlete*“. (1 Te 517) V dopise Římanům čteme, abychom byli „*v modlitbě vytrvalí*“ (Ř 12,12; cf. Ef 6,18). Sám Pán Ježíš zdůrazňoval potřebu stálé modlitby. „*Proto vždy bděte a modlete se*“ (L 21,36). Znamená to, že Bůh očekává, že se budeme modlit 24 hodin denně? Určitě ne. Náš život se stává stálým modlitebním životem, když určitý čas věnujeme modlitbě. Zde objevujeme velmi důležitý biblický princip: Tím, že zasvětime část svého času, nebo peněz Bohu, vyjadřujeme a prožíváme zasvěcení veškerého svého času a všech prostředků. Vzácné okamžiky, které každý den strávíme ve společenství s Bohem čtením Božího Slova a při modlitbě, nám umožňují zasvětit Bohu celý den.

Z tohoto důvodu je také dodržování soboty v našem křesťanském životě důležité. Když zasvětime sobotu Bohu tím, že mu dáme přednost ve svém myšlení a životě právě během těchto 24 hodin sedmého dne, ukazujeme konkrétním způsobem, že nám na Bohu opravdu záleží v každém dni týdne.

Dokonalý příklad zasvěceného a stálého modlitebního života nám dal Pán Ježíš. Evangelia nám popisují události z Ježíšova každodenního života a nalezneme zde i odkazy na Jeho modlitební život. Zdá se, že Marek popisuje typický den v životě Pána Ježíše, když říká. „*Ráno vstal dlouho před rozedněním a šel ven. Odešel na opuštěné místo a tam se modlil*“ (Mk 1,35). Ellen White popisuje Kristův modlitební život následujícími slovy: „*Hodiny největšího štěstí strávil Ježíš, když si mohl odpočinout od své práce ... být ve společenství s Bohem. ... Brzké ranní hodiny trávil často uvažováním, čtením Písma nebo na modlitbě na osamoceném místě.*“ (14)

Pán Ježíš nejen začínal den modlitbou, ale také končil. Po tom co zázračně nasýtil pět tisíc lidí, se vzdálil k večerní modlitbě: „*Když zástupy propustil, vystoupil o samotě na horu, aby se modlil. Pozdě večer tam zůstal sám*“ (Mt 14,23). Také víme, že Ježíš se často uchýloval do Getsemanské zahrady k modlitbě, protože té noci kdy byl zrazen, Jidáš věděl, kde ho najde „*nebo často chodíval tam Ježíš s učedníky svými*“ (J 18,2 - BK).

Pán Ježíš byl ale nejen věrný ve své každodenní osobní modlitbě, ale také ve veřejném svěcení soboty, „*přišel podle svého zvyku v sobotní den do synagogy*“ (L 4,16). Jestliže Boží Syn potřeboval čas k modlitbě, aby mohl splnit své poslání, o kolik víc potřebujeme modlitbu my dnes, abychom dokázali žít vítězným křesťanským životem.

Udělat si čas na modlitbu. Uspěchaný moderní život může snadno „vytlačit“ modlitbu z našeho denního

života. Zdá se, že den nikdy nemá dost hodin, když chceme stihnout všechny svoje povinnosti. V našem spěchu je velmi snadné jednat tak jako Marta, a sice „*starat a trápit se mnoha věcmi*“ (L 10,41), tak že nám nezbyvá čas na společenství s Pánem Ježíšem.

Abychom se vyhnuli riziku, že modlitba bude vytlačena z našeho života, je důležité oddělit každý den určitý čas pro komunikaci s Bohem. Daniel riskoval svůj vlastní život, když „*tříkrát za den klekal na kolena svá, a modlival se a vyznával se Bohu svému, tak jakož prve to činíval*“ (Da 6,10 - BK). Danielův zvyk modlit se třikrát denně, by nám měl být příkladem a ne příkazem.

Bible nám nepředepisuje kolikrát za den se máme modlit a jak dlouhé by měly být naše modlitby. Bůh ve své moudrosti vidí potřeby a situaci každého z nás. Vyzývá nás ke společenství s Ním skrze modlitbu a přenechává nám, abychom si sami sestavili svůj modlitební rozvrh. Nicméně je vhodné následovat příklad Pána Ježíše v začínání a zakončování každého dne společenstvím s Bohem. Tak jsou naše denní aktivity umístěny do rámce modlitby.

Ranní modlitba. Jediný způsob, jak zajistit, abychom měli ráno dostatek času na modlitbu spočívá v tom, že včas vstaneme. Posledních 15 let jsem vyučoval biblické pravdě v 7:30 ráno. Není neobvyklé, vidět studenty jak pozdě spěchají do svých tříd, s neučesanými vlasy a s nezapnutými košilemi. Když se zeptám: „Co se stalo?“ Obvyklá odpověď zní „Budík se zastavil. Vzbudil jsem se před 10 minutami.“ Je evidentní, že ve spěchu, aby stihli přijít do vyučování během deseti minut, nezbyvá už čas na modlitbu. Spolehlivý budík je dobrou investicí pro osobní pobožnosti.

Délka ranní pobožnosti je u každého různá. Někteří stráví hodinu čtením, uvažováním a modlitbou. Jiní jsou spokojeni s půl hodinou, nebo dokonce deseti minutami. Jakkoli je naše pobožnost dlouhá, měl by to být kvalitní čas, u kterého bychom neměli napůl spát, ale být vzhůru, abychom byli schopni zapojit celou svoji mysl, srdce a duši. Pro většinu lidí je ideální čas pro ranní bohoslužbu po tom, co se oblečou, ještě před snídaní. Pro maminky může být nejlepší čas po tom, když jejich manžel odejde do práce a děti do školy. Někteří jsou schopni uvažovat a modlit se na cestě do práce. To ale není ideální, vzhledem k neustálému rozptylování. Ale Bůh nám může dát schopnost komunikovat s Ním i v obtížných situacích.

Pro náš každodenní křesťanský život je ranní pobožnost důležitá, protože nám umožňuje obnovení našeho odevzdání se Bohu. Následující text vyjadřuje myšlenky, které by v naší modlitbě neměly chybět: „Přijmi mě, můj Bože, ať Ti cele patřím. Předkládám Ti všechny své plány. Použij mě dnes ve své službě. Buď se mnou a požehnej mou práci.“ Toto je každodenní záležitostí.

Zasvěť se každé ráno Bohu. Předlož Mu své plány, aby mohly být buď uskutečněny nebo ne, podle toho, jak On vede. Takto by měl být tvůj život den za dnem odevzdáván do Božích rukou.(15)

Večerní modlitba. V každodenní službě ve svatyni byla na oltář přinášena ranní a večerní oběť. Tyto oběti představovaly nejen každodenní odpuštění, ale také každodenní zasvěcení Božího lidu (3 M 6,8-13).

Stejně tak, jak se Izraelité na konci každého dne modlili a jejich modlitby směřovaly ke svatyni, kde kněží v jejich prospěch sloužili, tak také my dnes se potřebujeme každý večer zastavit a modlit se směrem k nebeské svatyni, kde se Kristus za nás přimlouvá (Žd 7,25).

Naše večerní modlitba je smysluplná, protože nám dává příležitost uzavřít den myšlenkami na Boha. Také nám umožňuje vyjádřit Bohu svojí vděčnost za požehnání, které jsme obdrželi během uplynulého dne. Takto uzavíráme den myšlenkami na svého nebeského Otce a během spánku zůstávají tyto myšlenky v našem podvědomí.

Místo k modlitbě. Je možné modlit se všude – v letadle, v autě, ve třídě, na nemocničním lůžku, ve vězení, pod stromem, na pláži. Ale obvykle si nevyhledáváme tato místa ke svojí denní pobožnosti. Pán Ježíš nezastával názor, že všechna místa jsou stejně vhodná k soukromé modlitbě. Napomínal ty, kteří si vybrali k modlitbě veřejná místa, jako například rohy ulic, aby mohli svou zbožnost stavět na obdiv (Mt 6,5).

Ježíš řekl: „*Raději, když se modlíš, vejdi do svého pokojíku, zavři dveře modli se ke svému Otci, který je vskrytu. Tvůj Otec, který vidí vskrytu, ti odplatí zjevně*“ (Mt 6,6). Zmínka o tom, jít do svého pokoje a zavřít dveře, poukazuje na vhodné místo k modlitbě. Potřebujeme tiché místo, abychom mohli nechat okolní svět za zavřenými dveřmi a vejít do osobní přítomnosti s Bohem.

Pro některé není možné být o samotě, protože sdílí svůj pokoj s ostatními. To byl i případ samotného Pána Ježíše, protože neměl vlastní dům, ale byl závislý na pohostinnosti ostatních. To vysvětluje, proč čteme, že brzy ráno Ježíš vyšel ven z domu na osamocené místo, aby se modlil. (Mk 1,35). V situacích, kdy se nemůžeme izolovat, nám Bůh dává zvláštní milost modlit se bez toho, že bychom byli rušení ostatními okolo nás.

Vhodným řešením může být vyhrazení modlitebního místa ve svém domově. Toto místo může být v ložnici, v obývací nebo pracovně. V tomto modlitebním koutku bychom mohli mít malý stolek s Biblí a náboženskou literaturou, které nám budou stále připomínat náš každodenní čas trávený se svým Bohem. ■

Přeložila s povolením Samuele Bacchiocchi, Ph. D. - Katerina Rogers

pravdivý příběh pro děti i dospělé

Přítel Bečuánců

Nguru byl dobrým přítelem bečuánského náčelníka Ndoly. Nikdo neznal pravý důvod přátelství, přesto všichni muži kmene cítili, že Ndola má mladého Bečuánce rád. Když chtěl poslat zvláštní zprávu sousednímu kmenu, náčelník neznal odpovědnějšího posla, než byl Nguru.

Jednou měl Nguru donést důležitou zprávu náčelníkovi sousedního kmene, Higuovi. Tři dny střídal běh s rychlou chůzí, jen aby zprávu donesl včas. Krátce před cílem ho uštknul jedovatý had. Přes velkou bolest chlapec běžel dále, protože doručení zprávy bylo pro něho důležitější než vlastní život. Ale chlapcovo tělo nedokázalo dlouho vzdorovat hadímu jedu a Nguru upadl do bezvědomí. Našli ho Higuovi lidé, ošetřili ho a donesli k náčelníkovi. Zcela vyčerpaný předal chlapec zprávu. Zde ale zažil něco nezapomenutelného. Věřil, že musí zemřít, když do stanu vešel bílý muž. Nguru měl velký strach, ale náčelník Higuiri ho uklidnil a ujistil, že tento bílý muž má větší moc než všichni bohové a démoni této země a že ho může uzdravit.

Bílý muž nebyl nikdo jiný než David Livingstone, který pracoval v letech 1840 až 1852 mezi bečuánskými kmeny. Misionář se podíval na mladého chlapce a zeptal se, jestli se bojí velké bolesti. Nguru odpověděl, že ne. Další otázka byla podivnější. Livingstone se ptal zda chce zemřít. Ne, nechci, odpověděl chlapec. Bojím se smrti.

Nguru ještě nikdy nezažil tak silnou bolest, jako v příští půlhodině. Potil se na celém těle, ale zaťal zuby a nevydal ze sebe ani hlásku. Ale nemusel zemřít, bílý muž mu zachránil život.

Často pak Nguru vyprávěl svému náčelníkovi o bělochovi, který je mocnější než všichni démoni a bohové a zachránil mu život. Toužil jen po tom, aby bílý misionář navštívil i jeho kmen.

Jednoho dne náčelník Ndola těžce onemocněl. Byli k němu přivoláni všichni léčitelé, bohové a duchové zemřelých, ale zdravotní stav náčelníka se nelepšil. Nechal si zavolat mladého přítele Nguru a řekl mu, aby ihned dovedl bílého muže, který ho uzdravil. Nguru se okamžitě vydal na cestu. Běžel rychleji než jindy a bez odpočinku. K jídlu si vzal sebou jen několik hrstí kukuřice a cestou si sem tam utrhl osvěžující ovoce. Myšlenka, že musí pomoci náčelníkovi mu dodávala obdivuhodnou sílu. Běžel celé tři dny. Orientoval se jen podle toku řeky. Čtvrtého dne doběhl do vesnice a našel bílého muže. Prosil ho, aby šel co nejdříve s ním, nejlépe ihned.

Livingstone byl přesvědčen, že Bůh mu tím nabídl jedinečnou příležitost vykonat velké dílo. Také si uvědomil, že cesta nebude jednoduchá a přinese mnoho těžkostí.

Nguru nepřestával prosit a byl by raději sám zemřel, jen aby zachránil náčelníkovi život.

Misionář vešel do svého stanu, kde se upřímně modlil k Bohu. Pak náčelníkovi Higuovi oznámil, že ráno odejde s mladíkem. Náčelník ho se slzami v očích prosil, aby se brzy vrátil, že ho zde lidé potřebují.

Ráno se Livingstone vydal na cestu v doprovodu tří mužů a mladého černocha Nguru. Jak slunce stoupalo nad obzor, tak se také zvyšovala teplota. Brzy bylo strašné horko. Pro misionáře se cesta stala utrpením. První večer muži vybudovali střechu z větví a utábořili se. Livingstone ulehl, a brzy uslyšel dopadat kapky deště. Déšť stále sílil. Za chvíli měl pocit, že ho někdo polil vědrem vody. V několika minutách se vytvořil potok, který tábor doslova odplavil. Nejenom Livingstone se třásl zimou, ale také Nguru a muži kteří je doprovázeli. Když se začalo blýskat a hřmět, přepadl je strach.

„To jsou démoni“ řekl Nguru, „nechtějí, aby náčelník byl uzdraven. Všechny nás usmrtí. Bože, přikaz démonům, aby nás dále netrápili.“ Livingstone se tiše modlil a pak řekl: „Když jsem s vámi, nemusíte se bát. Duchové nám neuškodí. Blýskání brzy přestane.“

Bouřka skutečně brzy ustála. Muži se museli poohlédnout po novém tábořišti, ale v husté tmě žádné vhodné místo k táboření nenašli. V noci si vůbec neodpočinuli, ale horší bylo, že déšť, který trval i další den, proměnil půdu v bažinu. Pohyb v rozbahněném terénu byl velmi náročný a později zcela nemožný.

Muži zhotovili vor z několika kmenů, které svázali liánami. Přes misionářovy obavy spustili vor na vodu a započali s plavbou. Vytrvalý déšť udělal z klidné řeky tok velice prudký a dravý. Jen s námahou se vyhýbali skalám a uhýbali plovoucím kmenům. Misionář chtěl, aby plavbu večer přerušili a utábořili se na noc na břehu. Na Ngurovo naléhání však pokračovali v plavbě i v noci. Ale řeka byla stále divočejší. Nyní již i muži z doprovodu chtěli, aby Nguru plavbu přerušil. Ale ten byl neústupný.

„Není to pokoušení Boha?“ přemýšlel v noci Livingstone. Ale Bůh věděl, proč zvolil tuto neobvyklou cestu.

Rozednívalo se. Plavcům zbývalo překonat jen jednu skalní úžinu. Rychlost vodního toku se stále zvětšovala. V ohlušujícím hukotu tříštící se vody projeli skalní úžinou. Nguru řídil tak obratně, jako by jeho ruce vedl sám Bůh a dával mu nadlidskou sílu. Muži se třáslí strachem a chladem a doslova se přilepili k voru. Za úžinou se řeka rozšířila a vor se plavil klidně a s jistotou dál. Za několik hodin Nguru zakotvil u břehu a po krátkém pochodu se muži dostali do cíle.

Náčelník Ndola ještě žil. Vděčně pozdravil mladého přítele Nguru. Bílý muž byl přijat se slávou náležející čestnému hostu. Všichni členové kmene s napětím a zvědavostí očekávali, zda misionář náčelníka uzdraví.

Co nedokázali čarodějové a kouzelníci, udělal s Boží pomocí misionář Livingstone. Za několik týdnů byl náčelník zdravý. Livingstone pak léčil, učil a kázal o Kristu, spasiteli lidstva.

Všude kudy misionář putoval, zanechával stopy své požehnané práce. Byl znám mnoha kmenům střední Afriky. Anglická vláda ocenila jeho práci a jmenovala ho britským konzulem pro vnitřní Afriku. Otevřel křesťanské misii dvěře na černý kontinent. Byl pohřben 18. dubna 1874 v londýnském Westminsterabbey.

Ještě mnoho let byl příkladem obětavého misionáře, který nešetřil svůj život a neváhal ho nasadit pro druhé lidi. Byl věrný slovům svého Mistra Ježíše Krista: „Nikdo nemá větší lásky než ten, kdo položí život za své přátelé.“ ■

Lebensbilder, P. Langholf, překlad J. Juřica

Izajáš 26,3 Člověka spoléhajícího na tě ostříháš v pokoji; v pokoji, nebo v tebe doufá.

Pravý klid najdeme jen tehdy, když náš domov je u Boha.

Žalm 36,8 Jak převelmi drahé jest milosrdenství tvé, Bože, a protož synové lidští v stínu křídel tvých doufají.

Uprostřed každodenních starostí zažíváme péči o náš život.

2 Tes 2,9.10: Kteréhožto nešlechtníka přišť jest podle mocného díla satanova, se vši mocí a divy i zázraky lživými. A se všelikým podvodem nepravosti v těch, jenž hynou, protože lásky pravdy nepřijali, aby spasení byli.

Bůh mluví tiše, satan hlasitě.

Exodus 20,2a.3: Já jsem Hospodin Bůh tvůj. Nebudeš mítí bohů jiných přede mnou.

Abychom mohli být požehnáním pro jiné, musíme vyčistit svůj dům od jiných bohů.

1 Petr 1,6.7: V čemžto veselíte se, maličko nyní, (jestliže kdy potřeby jest,) zkormoucení jsouce v rozličných pokušeních, aby zkušeni víry vaší, kteráž jest mnohem dražší nežli zlato, jenž hyne, avšak se v ohni zkušuje, nalezeno bylo vám k chvále, a ke cti i k slávě při zjevení Ježíše Krista.

Kdo následuje Krista, jde cestou radosti.

Efezským 6,10: Dále pak, bratři moji, posilte se v Pánu a v moci síly jeho.

Kdo má kořeny ve věčnosti, ten může jít odvážně do budoucnosti.

Jan 3,16: Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozenného dal, aby každý, kdož věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.

Život věčný nezískáme hlavní výhrou v loterii, ale rozhodnutím žít s Ježíšem.

Žalm 84,11.12: Nebo lepší jest den v síňkách tvých, než jinde tisíc; zvolil jsem sobě raději u prahu seděti v domě Boha svého, nežli přebývati v stáncích bezbožníků. Nebo Hospodin Bůh jest slunce a pavéza; tuť milosti i slávy udílí Hospodin, aniž odepře čeho dobrého chodícím v upřímnosti.

Den bez Ježíše, je ztracený den.

Peter Hahne.

Nová tolerance – její následky 2.díl

JAROSLAV JUŘICA

Smrt pravdě

Amerika a celý západní svět je veden neměnitelnou Boží pravdou. Bůh dal lidem v Bibli poznat absolutní pravdu, tzn., že ta platí pro všechny lidi na všech místech Země a ve všech dobách. Vražda a nevěra jsou pro všechny lidi něčím špatným (2 Moj 20,13-14). Stejně tak krádež a lhaní. Soucit (Ef 4, 32) a pokora (Fil. 2,1-11) jsou správné.

Celá staletí byly tvořeny naše zákony podle Božích norem. Naše morálka byla posuzována těmito zákony. Dnes již tomu tak není. Jen s malými výjimkami se tvoří zákony podle našich měřítek, které posuzují morálku pohyblivým konceptem pravdy, jenž tvrdí, že nic absolutního neexistuje. Pravda je relativní a subjektivní, spravedlnost a nespravedlnost je s každou kulturou u každého člověka jiná. Takové názory se zrcadlí i v následujících výpovědích:

- Nikdo nemá právo mi říkat, co je správné a co ne.
- Vnucovat někomu své morální názory je špatné.
- Mám právo dělat to, co chci až potud, dokud nikoho nezraním.
- Dělej to, o čem si myslíš, že je správné
- Snad tě to naučili tvoji rodiče, moji mě naučili něčemu jinému
- Podívej, to je tvůj názor.

Jaký je výsledek? Přirozeně smrt pravdy. Pravda existuje ve světě „nové tolerance“ jen jako objektivní skutečnost. To také dále znamená, že i morálka je „mrtvá“.

Francis Schaeffler píše v knize „Wie können wir denn leben!“ (Hänsler 1991) následující: „Když neexistuje žádné měřítko morálky, pak také není možné říci, zda je něco dobré, nebo špatné. Jako absolutní je míněno něco, co má vždy platnost jako měřítko pro všechny lidi. Když neexistuje v lidském myšlení „absolutnost“, pak ani neexistuje poslední instance, ke které se můžeme obrátit, když jde o vyřešení morálních konfliktů. Zůstanou jen protichůdné názory více stran.“

K tomu říká španělský filozof Fernando Savater:

„...když jsou si všechny názory rovny, pak neexistuje žádná racionální cesta, která je rozlišuje...“

Tak se dostává „nová tolerance“ do našeho myšlení, do myšlení našich dětí, přičemž podkopává základy pravdy, na kterých se zakládá naše víra a morálka. Tímto trikem nás satan snadno zasáhne. Ten, kdo vždy zastává absolutní pravdu a její normy je označován za netolerantního fundamentalistu, který nemá právo mluvit, musí mlčet, aby nebyl brzdou pokroku.

Mizí ctnost (úcta)

a statečnost, čest, respekt, zdvořilost, pokora, velkorysost, cit.

Jste-li typickým křesťanem, pak tyto vlastnosti jsou vaším majetkem a chcete je také předat svým dětem. Je to však velmi problematické a často nemožné. Zkušenosti bývají často trpké. Víte proč je to tak těžké? Protože pro „novou toleranci“ jsou výše uvedená slova bezvýznamná. Když všechna pojetí víry jsou si rovna, kdo pak dokáže říci, že zdvořilost je lepší než nestydatost, že pravda je lepší než lež?

Když se nová tolerance dostává ve školách, společnosti a v rodinách na místo všech ctností, pak je stále těžší vštěpovat další generaci biblické hodnoty.

Odložení spravedlnosti.

Tak jako pravda, byla i spravedlnost mezi předními vlastnostmi. Ale spravedlnost a „nová tolerance“ nemožnou vedle sebe pokojně existovat, protože si protirečí. Aby někdo mohl říct, že jednání druhých je nesprávné, nenormální atd., musí zde být předpoklad, že existuje morální řád (zákon).

Příklad: Ve společnosti, ve které vládne „nová tolerance“ je spravedlnost stále více potlačována konkurenčními požadavky zájmových skupin jako jsou ochránci přírody, zastánci svobody projevu, stoupen-

ci interrupce, homosexuálové, atd.. Rozhodujícím faktorem různých rozhodnutí není spravedlnost, nýbrž síla křiku jedné či druhé skupiny, nebo síla jejího vlivu. Rozhodnutí vlád se často zakládá na průzkumu veřejného mínění místo na etice a zákonu. Nakonec spravedlnost zemře. Toto slovo bude ale přirozeně dále používáno, ale jeho význam bude jiný.

Ztráta přesvědčení

Jestliže budu mít názor, že každá víra, způsob života a nárok na pravdu jsou na stejné rovině s Božími požadavky, pak nebudu moci někoho přesvědčovat o pravosti Boží pravdy.

Podívejme se například na politiky. Ten, kdo je přesvědčen o nesprávnosti přerušení těhotenství, neřekne veřejně, že je proti, ale hlásá svobodu rozhodnutí.

Nová tolerance nedělá morální padouchy jen z politiků, ale udělá z celých generací lidí neschopné obhajovat křesťanskou víru a vést přesvědčivý křesťanský život. Další následky působení „nové tolerance“:

- zánik lidských práv
- privatizace víry
- tyranizování lidí
- upřednostňování pocitů při rozhodování
- vyvyšování přírody
- zacházení do extrémů

Uvedl jsem jen několik málo následků působení „nové tolerance“. Jestliže dále poroste toto nebezpečné hnutí, strhne nás, naše děti i církve do víru kulturního zmatku, protože základ víry a morálky bude odstraněn, a tím zmizí pevný základ pod našima nohama.

Přece však můžeme podniknout kroky, obrátit list a „přemoci zlo dobrým“ (Řím 12,21). Ale k tomu potřebujeme porozumět taktice tolerance. ■

(pokračování příště)

2 Petr 3,10 „Přijdeť zajisté den Páně, jako zloděj v noci, v kterémžto nebesa jako v prudkosti víchru pomínou, a živlové pálivostí ohně rozplynou se, země pak i ty věci, kteréž jsou na ní, vypáleny budou.“

Americká pobřeží bývají často zasažena velkými smrštěmi, které se ženou úžasnou rychlostí a většinou zasebou zanechávají zpusťšenou krajinu. Když meteorologické ústavy varují před příchodem takových pohrom a dávají ohroženým rady, jak se mají chovat, pak lidé berou tato opatření velmi vážně a snaží se zabezpečit svůj majetek.

Bible nás varuje před zcela jinými „pohromami“. Také náš verš připomíná, že nebe a země nebudou trvat věčně. Země a dnešní stvoření budou jednou vystřídány novým stvořením

Bůh dnes varuje každého člověka před touto „pohromou“. „Smiřte se s Bohem“ volá apoštol Pavel ke každému člověku, který žije ještě ve vzpouře proti Bohu. „Kdo slovo mé slyší a věří tomu, který mne poslal, má život věčný a na soud nepřijde,“ – říká Pán Ježíš Kristus. Neměli bychom takové varování brát vážně?

5 Moj 30,19 „Osvědčuji proti tobě dnes nebem a zemí, žeť jsem život i smrt předložil, požehnání i zlořečenství; vyvolíš sobě tedy život, abys živ byl ty i símě tvé.“

Zamysleme se nad dvěma hledisky této věty:

Předně: *Kam vede můj život?* Co je jeho smyslem, jeho cílem? Do jakého přístavu míří moje loď? Je to vůbec přístav? A co kdybych najel na nějaký útes a ztroskotal...? Cestující by byl nerozumný, kdyby nastoupil svoji cestu bez představ o jejím cíli. Přesto se tak chová velká část lidstva.

Za druhé můžeme rozumět otázce takto: *Vede někdo můj život?* Snad někdo řekne s anglickým básníkem: „Jsem pánem svého osudu, kapitánem svého života“ ALE POTOM VYVSTÁVÁ OTÁZKA: Jsem dobrým kapitánem, jsem pánem svých jednání a svých reakcí, jsem moudrý ve svých rozhodováních a rozumný při uskutečňování svých úmyslů? Respektuji Boží výroky?

Věřící křesťan může na tyto obě otázky odpovědět: „Ježíš – život věčný, je můj cíl, Ježíš je můj Pán“. Věřící ví, kam jde a komu svěřil vedení svého života.

Milý čtenáři, kam míří tvůj život? Do neštěstí a vzdálení se od Boha, i když si to snad neuvědomuješ – nebo směřuje k nebi pod Božím vedením?

1 Petr 5,7: *Všelikou péči vaši uvrhouce na něj. Nebo onť má péči o vás.*
Nezametejme problémy pod koberec, ale předložme je Bohu.

Žalm 119,105: *Nun Svíce nohám mým jest slovo tvé, a světlo stezce mé.*

Pohled do Bible nám dá odpověď na otázky pro dnešek, výhled pro zítřek i do věčnosti.

Žalm 84,12: *Nebo Hospodin Bůh jest slunce a pavéza; tuť milosti i slávy udílí Hospodin, aniž odepře čeho dobrého chodícím v upřímnosti.*

I ve stínu životních těžkostí stojím v Božím slunci, ve světle kuželu jeho lásky.

Príslovi 29,25: *Strašlivý člověk klade sobě osídlo, ale kdo doufá v Hospodina, bývá povýšen.*

Nejsi v rukou hynoucího světa, lidí, ani temné moci, ale věčného Boha.

2 Kor 1,3: *Požehnaný Bůh a Otec Pána našeho Jezukrista, Otec milosrdenství, a Bůh všelikého potěšení,*

Žádné slzy nejsou věčné. Po noci následuje nové ráno. Každé slzy jednou vyschnou.

Žalm 16,11: *Známost učiníš mi cestu života; sytost hojného veselí jest před obličejem tvým, a dokonalé utěšení po pravici tvé až na věky.*

Kdo se pevně spojil s Ježíšem, ten uzavřel smlouvu s životem.

Žalm 92,5: *Nebo jsi mne rozveselil, Hospodine, skutky svými, o skutcích rukou tvých zpívati budu.*

Ten, kdo se žene za velkými myšlenkami a velkými cíli, ten se připraví o štěstí, které je v maličkostech.

Žalm 50,15: *A vzývej mne v den soužení, vytrhnu tě, a ty mne budeš slaviti.*

Když předložím Bohu své starosti, možná nezmizí, ale budou únosné.

Príslovi 2,8.9: *Ostříhaje stezek soudu; on cesty svatých svých ostříhá. Tehdy porozumíš spravedlnosti a soudu, a upřímnosti i všeliké cestě dobré,*

Teprve tehdy poznáme, že Boží cesty nás vedou správně, až se po nich vydáme.

Peter Hahne.

Můj učitel teologie

První vyučovací hodinu teologie mi dala kuchařka ve škole v Newmarketu, kde jsem byl zaměstnán jako pomocný učitel. Byla to dobrá duše, která četla každé číslo časopisu The Gospel Standdart. (Živé evangelium) Časopis vycházel jednou měsíčně a měl za úkol bojovat proti náboženským omylům. Tato žena milovala něco velmi krásného: pravdivé Kalvínovo učení; ale výklad dovedla pěkně opepřit. Často jsme spolu diskutovali o milosti a o osobním vyvolení svatých, jejich jednotě s Kristem, schopnosti vytrvat až do konce a o významu živé zbožnosti. Věřím, že jsem se od ní dověděl více, než by mě mohlo naučit šest doktorů teologie toho druhu, který dnes máme. Jsou křesťané, kteří si vychutnávají a vnitřně prožívají své náboženství. Získají tak hlubší poznání, než by jim mohly dát všechny knihy přečtené za celý život.

Kuchařka v Newmarketu byla v Božích věcech zkušená a naučila mě daleko více než kazatel v církvi, kterou jsme navštěvovali.

„Proč chodíš právě do toho shromáždění?“ zeptal jsem se jednoho dne.

„Nemám jinou možnost, když chci navštívit bohoslužby“, zněla její odpověď.

„Bylo by lepší zůstat raději doma, než poslouchat takové nesmysly“, namítl jsem.

„Snad“ a pak pokračovala: „Chodím ráda na bohoslužby i když tam nic duchovního nezískám. I slepice často hrabou na hromadě odpadu aby našly jediné zrníčko. Žádné sice nenajdou, ale hrabání ukazuje, že je to prostředek ke cvičení. Kromě toho se hrabáním zahřeje.“

Tak mi tato stará dáma jasně ukázala, že i duchovně chudá kázání kterým naslouchala, posilovala její duchovní schopnosti a zahřívala jejího ducha.

Jindy jsem ji řekl, že jsem v celém kázání nenašel jediné zrníčko a zeptal jsem se, jak se vedlo jí.

„Dnes to bylo lepší“, řekla, „neboť všechno, co kazatel řekl, jsem si jednoduše obrátila, a pak teprve jeho řeč byla skutečným evangeliem“. ■

C.H. Spurgeon
 (1834 - 1892)
 Autobiografie,
 str. 33

Přeložil J.Juřica

Boží volný den

Jen si vzpomeňte, že jako děti, pokaždé když venku mrzlo až praštělo, jste šli do školy s tajným očekáváním. A když jste měli skutečně a opravdu štěstí (a když pan školník nestrávil celou noc v kotelně přikládáním), ozvalo se v bedýnce školního rozhlasu na stěně prochládlé třídy vytoužené zachrčení a pak důstojný hlas ředitele školy: Pozor, hlášení... Milí žáci... Pro nedostatečnou teplotu ve třídách se dnešní vyučování ruší... Vraťte se ukázněně domů. Vzpomínáte, jaké blaho to bylo? Jak rádi jsme poslechli? Volný den. Nejvíce se mi na takovém dni líbilo, že přišel nečekaně, z ničeho nic. Nešlo si ho nějak předem zajistit, nebyl žádnou odměnou za dobré chování. Byl úplně zadarmo, nezasloužené, dar spadlý z čistého jasného nebe.

Pravdou však je, že počasí mohlo být právě v tento den vždy trochu lepší. To byl problém - takový volný den byl totiž vyhlášován právě když venku byla hrozná zima a člověk musel trčet doma. A to byla nuda. Navíc byl takový volný den možný jen v době, kdy jsme chodili do školy. To znamená, bez ohledu na to, jaká je zima (nebo jak moc potřebuje volno), neměl to štěstí tatínek. Maminka taky neměla to štěstí. A teď ani já nemám to štěstí.

Ale proč by měly mít tu radost jen děti?, ptám se. A proč mít takové volné dny jen v lednu nebo v únoru? Proč nemít takové příjemné, ničím nerušené volno i když je venku krásně? Třeba v srpnu - proč nemít pár takových volných dnů v srpnu?! Kdybych byl zvolen prezidentem České republiky, žádal bych právo na takové dny pro všechny a v každé roční době. Ne na ta obvyklá „volna“, kdy místo v zaměstnání se namáháme a honíme doma, na chatě či na cestách. Oddělte si den, vyhlásil bych, udělejte si čas na to, co se nedá koupit ani to nestojí žádnou námahu. A radujte se - je SKUTEČNĚ volný den! Jenže datum mého

zvolení prezidentem je shodné s datem zahájení Zimních olympijských her na Honolulu. A pochybuji, že nějaký kandidát na tento úřad bude sdílet mé nadšení. Nejspíš by to považoval za pošetilost. Malichernost. Nebo dokonce za něco nedůstojného.

Naštěstí nemusím čekat na prezidenta s vyhlášením takových dnů. Někdo mnohem důležitější to již dávno udělal. Vyhlásil to ve čtvrtém ze svých deseti přikázání jako hotovou věc: „Pomni na den sobotní, abys jej světil. Šest dní pracovati budeš a dělati všeliko dílosvé. Alednesedmého odpočinutí jest Hospodina Boha tvého. Nebudeš dělati žádného díla“ (Bible, 2. kniha Mojžišova, 20. kapitola, verše 8-10). Seznámil s tímto skvělým opatřením dokonce už první lidi v ráji: „A dokonal Bůh dne sedmého dílo své, kteráž dělal, a odpočinul v den sedmý ode všeho díla svého, kteráž byl dělal. I požehnal Bůh dni sedmému a posvětil ho, nebo v něm odpočinul Bůh ode všeho díla svého, kteráž byl stvořil, aby učiněno bylo“ (1 Mojžišova, 2, 2-3).

Když nás Bůh vyzývá, abychom oddělili den od práce, neříká tomu tak obyčejně „volný den“. Říká tomu sobota - šabat - den odpočinku. Den sedmý, tedy poslední, vrcholný v biblickém týdnu: „uplynula sobota a začínal první den týdne“ (Matouš 28,1). Abychom pochopili, že ví, co potřebujeme, že mu na nás záleží, že nás miluje, neváhal přijít jako člověk Ježíš Kristus. A neváhal prohlásit: „Sobota je učiněna pro člověka, a ne člověk pro sobotu. Proto je Syn člověka pánem i nad sobotou“ (Marek 2,27-28). Den Páně, den odpočinku, Boží volný den potřebuje každý člověk. Nejen školáci. A nejen v zimě. Skutečně volný den po každém pracovním týdnu. Chceš? ■

Tomáš Kábrt

I

II

III

IV

V

VI

VII

VIII

IX

X

Začátky papežství

JAROSLAV JUŘICA

Foto: Corel

V současné době vzhlíží celý svět k Římu. Minulost zřetelně ukázala, že papežství prodělalo během téměř dvoutisíciletých dějin mnoho proměn. Podívejme se zpět na jeho začátky.

Kdy začalo papežství? Kdo byl první papež? No přece Petr. To je nejobvyklejší odpověď.

Ale Nový zákon nám nic nesděluje o tom, že apoštol Petr byl papežem. Sám se představuje „jako starší, svědek Kristových utrpení a účastník slávy, která bude zjevena.“ (1Petr 5,1). Obrácený Petr byl pokorný muž, v podstatě podobný Kristu, který neměl podle Kristových pokynů panovat, ale sloužit. Nic nevěděl o tom, že by měl v církvi primát ale byl považován za rovného všem ostatním bratřím. Zemřel mučednickou smrtí. Petr je od pátého století veden jako kníže apoštolů, který obdržel tu největší moc od Ježíše. „Pontifex“, to však je chybné označení v dějinách.

Papežství se odvolává především na Ježíšova slova zapsaná u Matouše 16,18, která jsou také napsána v kapli chrámu sv. Petra. „TU ES PETRUS ET SUPER HANC PETRAM EDIFICABO ECCLESIAM

MEAM.“ Matouš 16,18: „A já ti říkám, že jsi Petr a na té skále postavím svou církev a brány pekla ji nepřemohou.“ Je nápadné, že Kristus používá dvě různá slova ve vztahu ke skále : PETRUS a PETRA. Petrus znamená valící se kus skály (kamene), Petra je hora ze skály. Petrus je tedy jeden stavební kámen, Petra je základ pro stavbu. Skála na které stojí církev, není tedy člověk Petrus, nýbrž Petra, samotný Kristus. Kristus chtěl těmito slovy dát pevný základ chybujícímu a kymácejícímu se Petrovi. Petr to také tak chápal a zřetelně to vyjádřil ve svém dopise. Stejně tomu rozuměli i ostatní apoštolové. (srovnej 1Petr 2,4.5; a Ef. 2,19.20)

Ježíš povolal Petra za pastýře. (Jan 21,15-17) „Pas mé beránky“! Nepovolal ho za autokratického panovníka. Nenabídl mu moc nad ovce. Kristus mu také nesvěřil žádnou vůdčí úlohu, o neomylnosti nemluvě.

Vatikánský koncil v roce 1870 položil toto biblické místo za základ církve. Stojí za povšimnutí, že většina účastníků koncilu byla proti, jen italsí biskupové zastávali názor, že Petrus jako člověk je základním

kamenem. Když si jeden kardinál stěžoval papeži, že dogma o neomylnosti papeže odporuje tradici církve, papež Pius IX. mu odpověděl: „Tradice jsem já.“

Na protest odcestovali němečtí biskupové domů. Tím byli italští biskupové v početní převaze a vyhráli hlasování. V roce 1869 bylo dogma o neomylnosti papeže zveřejněno. Následkem bylo odštěpení Starokatolické církve pod vedením biskupa Strossmayera. Tento příklad z historie vrhá znamenité světlo na to, jak Řím zachází s Božím slovem.

Vraťme se zpět do prvního století. Text u Mat. 16,18 neměl žádný vztah k římskému biskupovi. Tento stav trval až do doby Augustinovy (354-430). Tehdy neexistovala centralizovaná církev, a ani dnešní církevní hierarchie. Místní sbory se samy spravovaly, měly jen starší a biskupy, které si volili ze svého středu. (srovnej Titus 1,5-7) Teprve v roce 325, kdy se konal první koncil v Nice, se přešlo k monoepiskopátu římského biskupa. Kdo by chtěl z prvních tří století vyčíst primát Říma nad všemi ostatními církvemi (sbory), ať se zamyslí nad vyjádřením náboženského historika Klause Schatze: „Kdybychom se zeptali křesťana v roce 100, 200 a 300, jestli existuje vrchní biskup, který je ustanoven nad ostatními biskupy a má poslední slovo v otázkách, které se týkají celé církve, jistě by odpověděl „NE“.

Vznik myšlenky papežství.

Damasus I. (366-384) a Siricus (384 – 399) započali řadu římských biskupů, kteří si dělali z různých důvodů nárok na vlastníka Cathedra Romana a chtěli být nazýváni nástupci apoštola Petra. Proto také začali uplatňovat nezvyklý autoritativní tón. Místo rad a proseb, nastoupily často instrukce a rozkazy. Oba vyžadovali respekt a autoritu římské církevní provincie. Podle toho jak jednali je můžeme označit za první papeže. Jejich následovníci šli konsekventně naznačeným směrem.

Vývoj římského primátu dosáhl prvního vrcholu za papeže Lea I. (440-461). Ten dokončil položení skalního základu svých předchůdců a začal stavět velkolepou „stavbu“, která měla přetrvat staletí a vydržet až do dnešních dnů.

Jednou údajně slyšel biskup Leo I., jak k němu mluví Ježíš: „Ty jsi Petrus“ (skála). Tak jako já jsem nepohyblivá skála, základní úhelný kámen tak i ty jsi skála, a máš díl na mé moci.“ Od té doby učí Leo I., že je Kristovým zástupcem, tak jako byl Petr. Kristus ale nikdy nikoho neudělal svým zástupcem. Matouš 23,9-11: „A nikoho si na zemi nenazývejte Otcem, protože máte jediného Otce, který je v nebi. Také si nenechte říkat Vůdcové, protože máte jediného Vůdce, Krista. Kdo je z vás největší, bude vaším služebníkem.“

Římský biskup Leo I. byl přesvědčen, že má právo a

moc rozhodovat v otázkách učení a křesťanského života závazně pro všechny církve. Účastníci koncilu pozdravili papežův dopis zvoláním „Petr promluvil skrze Lea I.“ Rozhodující pro ideu papežství bylo přesvědčení a víra Lea I., že Kristus dal „prvnímu apoštolovi“ díl na své moci. Tím povýšil papež apoštola Petra nad ostatní apoštoly a připsal mu stejné postavení jako měl Kristus v církvi. Pro takovou mystifikaci papežství schází v Bibli jakýkoliv základ.

Ale nemůžeme podcenit ani politické aktivity Lea I., které vedly k posílení jeho církevního postavení. Tím si také „římský biskup“ přisvojil i politickou moc, a to přetrvalo staletí až do dnešních dnů. Kristus se nikdy politicky neangažoval. On léčil, učil, kázal a přibližoval lidem Boží království.

Na konci pátého století se papežství považovalo za vládnoucí systém opírající se o římské právo.

V osmém století začali papežové korunovat západní císaře. Mezi šlechtou již nebylo pochyb o tom, že papež je „zástupcem Boha na zemi“ a má plnou moc nad církví. Během desátého století došlo k úpadku papežství, ale v polovině jedenáctého století se opět těšilo velké vážnosti. Téze z této doby říkají, že papež má ve všech sporných otázkách poslední rozhodující slovo. Knížata mu musela líbat nohy, což odpovídalo císařským ceremoniím. Nad všemi právy vévodila věta: „Římská církev se nikdy nemýlila a podle svědectví Písma se ani nebude mýlit!“ Papežství dosáhlo za papeže Inocence III. (1198 – 1216) vrcholu své moci. Panovalo nad církví i světem.

Tak se změnila církev z bratrského společenství na monarchii. 1260 roků trvalo toto panství (538-1798). Dějiny šokují mocenskými boji, intrikami proti papeži, inkvizici, upalováním, křížáckými výpravami, procesy s čarodějnicemi atd.. Teprve s reformací se začala moc papežství pomalu zmenšovat až do té míry, kdy v roce 1798 byl papež zajat Francouzi, a ve vězení také zemřel. Přesto se tato „smrtelná rána“ uzdravila.

V prorockých knihách Bible je popsáno působení papežské moci, obzvláště v Danielově knize. (Dan 7,8.20.21.24-26) Zde je symbolicky znázorněna „malý roh“, a také postavou „krále na severu“. (Dan 11,40-44). Zjevení 13. kapitola navazuje na 7. kapitulu Daniele.

Poslední papež znovu vyzvedl to, co již katolická církev z velké části provozovala. Jde např. o uctívání Marie a svatých, odpustky, eucharistií, pekelný oheň. To se ale neshoduje s biblickým evangeliem. reformací, navrácení se k čistému evangeliu Ježíše Krista a apoštolů, bez tradic a pohanských prvků, nemůžeme od papežství nikdy očekávat.

Dívejme se na Ježíše Krista jako na „počátek a konec naší víry“. On je pánem světových dějin a brzy se ujme panství na zemi. ■

Královské pozvání

JÁN KOVAČÍK

Málokdy se stává – pokud vůbec – aby některý světský panovník, car, král, nebo prezident, vyhlásil „den otevřených dveří“ a zval do své rezidence „lid země“. Panovníci se obvykle obklopují jen sobě rovnými. Domnívají se totiž, že jsou zde proto, aby nad lidem vládli, a ne aby svým „poddaným“ připravili nějaký slavnostní oběd nebo hostinu.

Tuto skutečnost potvrdil i Pán Ježíš, když řekl: „Víte, že knížata národů panují nad nimi, a kteří velicí jsou, mocí užívají nad nimi“ (Mt 20,25) Dr. Petrů překládá tento text následovně: „Víte, že ti, kdo vládou národům, ovládají je jako páni a velmoži jim dávají cítit svou moc.“

Taková je tedy skutečnost a můžeme ji cítit na vlastní kůži až doposud. Ti „nahore“ – knížata, páni a velmoži – jelikož mají větší žaludky, odsouhlasí zákony štědrých platů pro sebe a těm kterým vládou, „uštědří“ životní minimum – chudou almužnu. Oni totiž zapomněli na svůj původ a že tam „nahoru“ se dostali právě díky „lidu země“, případně uchvácením mocí násilím!

Občas se může na trůnu objevit nějaký výjimečný soucitný panovník – lidumil. Takové historky se vypráví o ruském caru Petru Velikém. I v Bibli čteme něco podobného, o

Izraelském králi Davidovi. David udělal při určité slavnosti malé pohoštění pro všechny lid svého království, který měl účast na této slavnosti. On totiž nezapomněl na svůj původ, že než se stal králem, byl pastýřem ovcí svého otce v Betlémě. O jeho království čteme: „*Dal také všemu lidu a všemu množství Izraelskému, od muže až do ženy, jednomu každému jeden pecník chleba a masa, a vína lahvicí jednu.*“ (2 S 6,19)

Nejvzácnější pozvání

Milý čtenáři, ty jsi ještě nebyl pozván na Hrad? Já také ne, ale přesto jsem byl pozván Někým dalece vznešenějším, větším a mocnějším než jsou pozemští panovníci sídlící na hradech. A Ten, který mne k sobě pozval, zve i Tebe. Jedná se o pozvání nejmocnějšího panovníka a vládce nejen naší Země, ale i nekonečného vesmíru, Ježíše Krista, který se stal na krátký čas člověkem – Synem člověka, svým zrozením v Betlémě. Jeho pozvání zní: „*Pojďtež ke mně všichni, kteříž pracujete a obtíženi jste a já vám odpočinutí dám*“ (Mt 11,28). Kdo není v současném shonu světa upracován, obtížen nebo unaven? Takový člověk snad neexistuje nikde na světě!

Snad se zeptáš „A kam mne Ježíš zve? Kde Jej naleznu?“ Je pravdou, že když tato slova řekl svým posluchačům, na této Zemi neměl žádné stabilní bydlení, nevlastnil žádný dům, ve kterém by přijímal návštěvy a neměl ani žádnou královskou rezidenci. Byl nejhudší z chudých. Sám přijímal pohoštění a přístřeší u svých současníků. Sám o sobě řekl: „*Lišky doupata mají, a ptactvo nebeské hnízda, ale Syn člověka nemá kde by hlavu sklonil!*“ (Mt 8,20)

On zve do obecnství s Ním skrze své Boží slovo, které přináší do lidského nepokojného a strachujícího se srdce uklidnění, pokoj, naději i radost. Tam, kde se při svých cestách nacházel, lidé v té době velice rádi k Němu přicházeli, rádi naslouchali Jeho slovům, které jim zněly jako nebeská hudba.

Jeho slovo – evangelium – má úžasnou moc a přináší věčnou záchranu, osvobození! Apoštol Pavel napsal: „*Evangelium Kristovo – moc zajisté Boží jest ke spasení každému, kdo věří ...*“ (Ř 1,16) A o této radostné zvěsti nás ujišťuje sám Ježíš: „*Amen, amen pravím vám: Kdo věří ve mne, má život věčný.*“ (J 6,47)

Pozvání na Kristovou svatbu

Mít účast na královské svatbě musí být úžasným a nezapomenutelným zážitkem. Královna ze Sáby nebyla sice na královské svatbě v Jeruzalémě, ale když navštívila nejmoudřejšího z pozemských králů, krále Šalamouna a měla účast na banketu (hostině), který král na její počest připravil, nestačila se divit nejen bohatému stolu nejrůznějších jídel, ale i obsluhujícímu personá-

lu a všemu tomu, co na jeho královském dvoře viděla. S úžasem pak řekla:

„*Pravát jest řeč, kterouž jsem slyšela v zemi své o věcech tvých a o moudrosti tvé. Však jsem nechtěla věřiti řečem jejich až jsem přijela a užřela očima svýma, a aj není mi praveno ani polovice o velikosti moudrosti tvé. Převýšil jsi pověst tu, kterouž jsem slyšela.*“ (2Pa 9,5.6)

Když byl Ježíš na této Zemi, vyprávěl svým posluchačům následující podobenství: „*Podobno jest království nebeské člověku králi, kterýž učinil svatbu synu svému. I poslal služebníky, aby povolali pozvaných na svatbu, ale nechtěli přijíti. Opět poslal jiné služebníky, řka: Povězte pozvaným: Aj, oběd svůj připravil jsem, volové moji a krmený dobytek zbit jest, a všechno hotovo. Pojďte na svatbu. Ale oni nedbavše, odešli jeden do své vsi, jiný po kupectví svém. Jiní pak zjímavše služebníky jeho, a posměch jim učinivše, zmrdovali je. To uslyšel král, rozhněval se, a poslal svá vojska, zhubil vražedníky ty, a město jejich zapálil. Tedy řekl služebníkům svým: Svatba sice hotová jest, ale ti, kteří pozvání byli, nebyli hodni. Proto jděte na rozcestí, a kterékoli naleznete, zvěte na svatbu. I vyšedše služebníci ti na cesty, shromáždili všechny, kterékoli našli, zlé i dobré. A naplněna jest svatba hodovníky.*“ (Mt 22,2-10)

Tento příběh se neodehrál nikde na této Zemi. Týká se však pozvání do nebeského království a uskuteční se až Ježíš přijde jako Král králů a Pán pánů. Pak se bude konat i zmíněná královská svatba. Pozvání se děje v současnosti. Jak je smutné, že lidé nemají zájem. Každý jde za svým byznysem. Jen málo je ochotných lidských uší slyšet a akceptovat královské pozvání!

Zve Ježíš, který je Bohem a současně je i Králem! Když se Mu Židé v soudní síni posmívali „Zdráv buď králi Židovský“, Pilát se Ho zeptal „Ty jsi král Židovský?“ On odpověděl: Království mé není z tohoto světa ... „Toto odpovědí byl Pilát zaskočen a proto se opět zeptal „Tedy král jsi ty?“ Tuto otázku potvrdil Ježíš slovy „Ty pravíš, že já jsem král“ (Evangelium Janovo 18 kapitola.)

Jaký to paradox; hříšný, zhýralý, nespravedlivý římský prokurátor soudil čistého, svatého a bezhříšného Ježíše, Krále celého vesmíru!

Toto vysoké Ježíšovo postavení pochopil a vyznal nejmocnější panovník své doby, babylonský král Nabuchodonozor, po mimořádné události, které byl svědkem. Tehdy řekl: „*Znamení jeho jak veliká jsou, a divové jeho jak mocní jsou, království jeho království věčné a panování jeho od národu do pronárodu.*“ (Da 3,33)

Co toho despotického krále přivedlo k tomuto vyznání? Něco prožil. Dal vhodit do rozpálené pece tři judské zajatce, neboť se odmítli poklonit jeho zlaté modle. Nebral v úvahu ani tu skutečnost, že to byli jeho věrní královští úředníci. Když byli vhozeni do rozpálené pece, Nabuchodonozor celou akci pozoroval a

jelikož byl zděšen tím co spatřil, ihned na místě, před svými velmoži a lidem zvolal: „Tedy Nabuchodonozor král zděsil se, a vstal s chvátáním, a promluviv, řekl hejtmanům svým: Zdaliž jsme neuvrhli tři muže doprostřed pece svázaných? Odpověděli a řekli králi: „*Pravda jest králi.*“ *On pak odpovídaje, řekl: „Aj vidím čtyři muže rozvázané, procházející se uprostřed ohně a není žádného porušení při nich, a čtvrtý na pohledění podobný jest synu Božímu.*“ (Da 3,24.25)

Král užíval v peci někoho, kdo tam „nepatřil“, kdo tam nebyl vhozen! Viděl tam Božího Syna, Ježíše, který svou přítomností zneškodnil ohnivé plameny. Tak úžasný a mocný je tento Král. A já jsem šťastný, že mám takového Boha – Krále!

Už tehdy, když Ježíš vyprávěl uvedené podobenství, zval své posluchače na tuto opravdovou královskou svatbu, která se uskuteční v nebi. Jsou na ni zváni všichni lidé, bez rozdílu, chudí i bohatí. Lidé však reagují různě: „A co bych dělal v nebi ... kdo ví, zda je to pravda ... nemám zájem ...“ Jiní jsou však velice šťastní, že byli pozváni a už nyní se na ni připravují a těší se. Jak uvažuješ Ty, milý čtenáři?

Využij nabídku v Last minutes – nebe čeká i na tebe!

Být pozván na svatbu nebeského Krále je úžasná, jedinečná a neopakovatelná příležitost a přednost! Apoštol Jan, když byl ve vyhnanství na ostrově Patmos, uslyšel tato andělova slova: „*A řekl mi: Piš: Blahoslavení, kteří jsou k večeři svatby Beránkovy povoláni.* A řekl mi: *Tato slova jsou věrná a pravá.*“ (Zj 19,9)

17. dubna 2005 jsem zaslechl zmínku o nějaké divadelní hře s názvem „Marné čekání nebes“. Je to zajímavý titul! Je to smutné, když nebesa posílají pozvání ale lidé nemají zájem. Přesně tak, jak to vylíčil Ježíš ve svém vyprávění! Jen málo je těch, kteří se rozhodnou jít za Ježíšovým pozváním!

Tento nezájem mi připomíná dobu před potopou, když Noe zval k záchraně do korábu. Lidé jen mávli rukou a šli svojí cestou. O Noemovi si mysleli své. Přesto, že v korábu bylo místa dost, nebyl zájem. A jak to dopadlo? Bible podává smutnou informaci – zahynul každý, kdo nevstoupil do korábu. Podobně je tomu v současnosti a s nezájemci to dopadne přesně podle scénáře, jaký byl uveden v Ježíšově podobenství.

Nebe ještě čeká, ještě je možné zabezpečit si tam místo ... Bude čekat marně i na Tebe? Jak odpovíš? Svoji touhu být na této nebeské svatbě vložil básník do těchto slov: „*V nebi Král nám svatbu chystá, pozvání se dějí již. V nebi jsou určena místa, volají se jména, slyš! Ó rci, zda tam přijdeš taky, kde nás čeká věčná slast? Ó rci, zda s touhou své zraky upíráš, kde svatých vlast?*“ Ježíš čeká na každého člověka mnohem více než čekal otec na svého marnotratného, ve světě ztraceného syna,

nebo matka na svoji dceru. Nyní uvedu příběh kterým uzavřu pojednání o Králově pozvání na svatbu.

V jedné vesnici v Rumunsku žila velmi chudá žena, která měla jedinou dceru. Matka zamýšlela poslat dceru do velkého města, aby si tam našla nějakou práci a mohla tak nakonec pomoci i své matce. Jednoho dne se vydaly do města a matka tam dceři našla zaměstnání. Krásná mladá dívka však brzy pochopila, jak se dá ve velkém městě přijít k větším penězům jinou cestou než obyčejnou prací. Dívka po čase dosáhla života ve velkém přepychu a měla, na co si vzpomněla, ale ... ztratila svou duši. A na svou chudou matku si dokonce ani nevzpomněla.

Uplynulo deset let. Jednou v noci se dívka probudila a byla zaplavena strašnými výčitkami. Nakonec vykřikla: „Ach, jak jsem jen mohla po všechna ta léta zapomenout na svou ubohou matku?“

Nasedla na nejbližší vlak a jela k matce. Do vzdálené rodné vesnice dorazila pozdě v noci. Když se již blížila ke dveřím domu své matky, uviděla, že jsou dokořán otevřené. Dívka si ale pamatovala, že matka dveře na noc vždy úzkostlivě zavírala.

Dcera si pomyslela: „U matky musí být lékař nebo dokonce kněz!“ Když přišla ještě blíže, uviděla, že je uvnitř stále ještě světlo. Ještě více zneklidněla, a plná výčitek si pomyslela: „Matka je určitě velmi vážně nemocná, nebo už dokonce umírá. Vždyť si dobře pamatují, že pravidelně hned po setmění, světlo zhasínala a šla spát.“

A tak plná obav vešla do domu. Ale sotva udělala pár kroků, uslyšela velmi známý hlas své matky: „Marie, dcero má, jsi to ty?“

„Ano matko, jsem to já. Proč jsou tak pozdě v noci domovní dveře ještě dokořán otevřené? A proč ještě nespíš a máš rozsvíceno?“

„Ach dítě mé, po všechna ta léta, co jsi byla pryč, jsem nechávala dveře otevřené a v noci jsem nikdy nezhasínala. Tvá milující matka nepřetržitě čekala, až se vrátíš.“ (Hlas mučeníků 3/2005)

Dveře Ježíšovy hodovní síně jsou doposud otevřené ... Z Jeho rezidence taktéž vychází světlo, abys nalezl cestu k Němu ... On čeká! Neotálej, pospěš si!

POZVÁNÍ KE KRÁLOVSKÉ SVATBĚ

Kdo zve? Král vesmíru Tě miluje a proto Tě zve!
Místo svatby: Hostina se uskuteční v nebeských prostorách! ■

Fotomontage: video-musik.de

Co je dnes ještě bezpečné?

Již po několik roků stále čteme v novinách a časopisech tučně vytisknuté nadpisy za nimiž se skrývají KATASTROFY, které se udály.

A nejen to, zaplavuje nás i množství fotografií ukazujících obrovské záplavy, sesuvy půdy a kamení, stržené domy a silnice měnící se v řeky a na opačné straně zeměkoule zase ničivé požáry nebo několikametrové vrstvy sněhu. Ale tomu ještě není konec. Letíme-li do Turecka či Egypta můžeme se stát obětí teroristických atentátů, ve Francii nás mohou zastihnout hořící auta a bitky mládeže s policií. Jedeme-li do hor, bojíme se, že se zastaví nebo spadne lanovka. Zůstaneme-li doma, překvapí nás zloději, nebo přerušení dodávky elektřiny a tepla.

Zdá se, že tato země již není bezpečným místem. Ve střední Evropě jsme se dlouho cítili v bezpečí. Všechny velké katastrofy se odehrávaly na jiných kontinentech. Ale nyní se i Evropa stala místem obrovských neštěstí. Pravidla stoletého kalendáře již neplatí. Vše přišlo náhle, neočekávaně.

Lidé stojí bezmocní a rezignují před silou přírody.

Obviňována je přirozeně špatná politika ochrany přírody a ovzduší, která dává přednost ekonomii před ekologií. Politika sází na pomoc postiženým, ale je otázkou, jak dlouho. Vidíme, že peníze schází ve všech oblastech. Situace je stejná ve všech zemích světa. O tom raději nikdo nepřemýšlí.

Jaké jsou pravé důvody těchto narůstajících se katastrof? Přirozeně, že svět má vysvětlení: - vypouštění uhlovodíků do ovzduší, oteplování oceánů, regulace řek, ničení tropických lesů atd. Že to ale může být Boží trest, to nepřipadá v úvahu, to platilo v 18. století. Náboženská společenství dnes nevěří na Boží soud, nanejvýš na „milujícího Boha“, který dělá to, co my chceme!

Vezměme si do rukou místo novin a časopisů Bibli. Jaké vysvětlení zde nacházíme? „*Aj, Hospodin vyprázdni zemi, a pustou učiní; promění zajiště způsob její, a rozptýlí obyvatelé její. (Izaiáš 24,1) Ale co je důvodem pro*

takové Boží jednání? „Protože i ta země poskvrněná jest nad obyvateli svými, nebo přestoupili zákony, změnili ustanovení, zrušili smlouvu věčnou. Protož prokletí zříje zemi, a vyplenění budou obyvatelé její, protože hořeti budou obyvatelé země, a pozůstane lidí máličko. (Izaiáš 24,5.6)

Poničená země je protějškem rozvráceného lidského srdce. Člověk je jediný, který se na zemi postavil proti Bohu – Stvořiteli. Následkem je hluboká propast mezi Bohem a člověkem. Ochraňující Boží duch se vzdaluje zemi. Satan, Boží protihráč získává moc a jeho démoni „páni temnosti tohoto věku“ (Efez. 6,12) ovládají stále více světové dění.

Co nám ukazuje pohled do společnosti? Naše generace odstranila Boha tak, jako žádné pokolení předtím. Odmítáme Boží organizaci svého života. Boží zákon (deset Božích přikázání), základ práva na zemi jsou nezávazné a lidé jej přestávají znát. Naproti tomu si lidstvo utvořilo „Pozemskou chartu“ a pseudo „truhlu smlouvy“, která je v hlavním sídle OSN. Lidské zákony jsou pokládány za lepší než Boží.

Věda s Bohem nepočítá. Stvoření je nahrazeno evolucí a manipulací s geny. A jak to vypadá s křesťanstvím? Německý časopis Spiegel napsal: „Dvě třetiny lidí věří ve „vyšší moc“, v Boha, který nemá s křesťanstvím nic společného. Jsou katolíci, kteří věří na převtělování, protestanti, kteří nepovažují Boha za Otce lidstva. Třetina všech členů církve říká: „Nevěřím, že život věčný existuje“. Jen malá část křesťanů se vyzná v *koordinátách Bible*. Mnozí zůstávají v církvi jen pro „zarámování svatby nebo pohřbu“.

Co je dnes ještě bezpečné?

Církev se stala vedlejším a nepodstatným pojmem. Mnozí si kladou otázku, proč naše společnost morálně klesá stále hlouběji, proč k našim dětem nepromlouvá svědomí a nedokáží dělat rozdíl mezi dobrem a zlem. Sklízíme to, co jsme zaseli.

Je zvláštní, jak lidé lehce staví Boha do kouta a pak se diví, jak se svět dostává do záhuby. Je zvláštní, že lidé věří novinám, ale nevěří Bibli. Je zvláštní, že každý chce do nebe, aniž by jednal a přemýšlel podle Bible. Je zvláštní, že mnoho lidí říká, že věří Bohu, ale ve skutečnosti následuje satana. Je zvláštní, že hrubost i vulgárnost mají volný prostor v hromadných sdělovacích prostředcích, ale ve školách a na pracovištích se o Bohu mluvit nesmí. Je zvláštní, že někdo může „hořet“ v neděli pro Krista, ale ostatní dny Ho nezná. Bible nás však varuje, abychom nezapomínali na Boha, protože až ho budeme „potřebovat“ může být již pozdě.

Zloba se stále rozšiřuje po světě. Co má dnes ještě trvání?

V našem moderním relativismu, slyšíme Ježíšova slova. Matouš 24,35: „*Nebe a země pominou, ale má slova nikoli nepominou*“ Tato slova nám dávají pevný základ, na kterém můžeme dále stavět ve zmitajícím se světě. Dávají nám i jistotu, že se vyplní zbývající Boží proroctví. Luk 21,25: „*I budouť znamení na slunci a na měsíci i na hvězdách, a na zemi soužení národů, nevědoucích se kam dít, když zvuk vydá moře a vlnobítí*“. Také události dnešních dnů jsou předpověděny v Bibli. „Iz. 24,20: „*Motaje, motati se bude země jako opilý, a přenesena bude jako chaloupka; nebo těžce na ni dolehne nepravost její, i padne tak, že nepovstane více*.“ Co se stalo se zeměkoulí při katastrofě tsunami? Vědci zjistili, že zemská osa se vychýlila o osm centimetrů ze své původní polohy. Scénu, kterou Bible popisuje si dnes již dokážeme dobře představit.

Co Bůh katastrofami zamýšlí

Bůh dopouští tyto katastrofy za určitým cílem. Slouží jako prostředek, který má přivést lidi a hlavně osobnosti veřejného života k zamýšlení. Boží ochrana je stále více odebírána těm, kdo pohrdají Božím zákonem. Svět se řítí do obrovské krize. Je ještě někde jistota?

Mnozí lidé se snaží zajistit finančně. Ale celý globální finanční a hospodářský systém se jednoho dne ocitne na dně propasti, protože je vybudovaný jen na touze po zisku. Vzpomeňme si na finanční krach ve třicátých letech minulého století. Kristus říká v podobenství o bohatém sedlákovi u Lukáše 12,18-20: „*I řekl: Toto učiním: Zbořím stodoly své a větších nadělám, a tu shromáždím všechny své úrody i zboží svá. A dím duši své: Duše, máš mnoho statku složeného za mnohá léta, odpočivej, jez, pij, měj dobrou vůli. I řekl jemu Bůh: Ó blázne, této noci požádají duše tvé od tebe, a to, cožs připravil, či bude?*“

Je možné najít jistotu v náboženství? Je možné, když katastrofy nabudou ještě většího rozsahu a intenzity, že se lidé ze strachu přidají k církvi jejíž tradice jsou vnější formy pobožnosti jako například - návštěva nedělních bohoslužeb, získávání odpustků, uctívání kultu Marie a svatých, různé svátky procesí, růžence, návštěva poutních míst atd. Ale ty Bůh nevyslyší. Bůh neuznává náboženství, které se zakládá na lidských zákonech.

Boží vůlí je, abychom získali takovou spravedlnost, která má u Něho cenu. Micheáš 6,8: „*Oznámilť tobě, ó člověče, co jest dobrého, i čehož Hospodin vyhledává od tebe, jediné, abys činil soud, a miloval milosrdenství, a pokorně chodil s Bohem svým*“.

U koho hledáme pomoc v nejistotě a ve strachu o budoucnost? Potřebujeme jistotu nebes a ne jistotu pozemskou. Nebeský poklad představuje náš charakter změněný Kristem a dobré skutky víry, které přinášejí „úroky“ na věčnosti. Jediné, co si z této země vezmeme na Novou zem je náš charakter. Vše ostatní zůstane zde. Věčný život získají ti, kteří přemohli hřích a dostali od Krista bílý oděv spravedlnosti.

Kdo chce získat Kristovou ochranu, ten jí také musí být hoden.

2 Petr 3,11: „***Poněvadž tedy to všechno má se rozplynouti, jací pak vy býti máte v svatých obcováních a v zbožnosti.***“ ■

Jaroslav Juřica